

ภาคผนวก ก

นวนิยายไทย

1. นวนิยายเรื่องใต้เดือนดาบอดในเขาวงกต ซึ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2558

เรื่องย่อ

เรื่องราวของเด็กกำพร้า ชลิกา ชารียา สองพี่น้องที่เติบโตขึ้นมาในบ้านที่มีปัญหาครอบครัว พ่อมีคนอื่นรักอีกคน แต่ต้องทนอยู่กับแม่ ด้วยคำขู่ที่เอาชีวิตของตนเองและลูกทั้งสองเป็นตัวประกัน แม่ได้แต่หวังหวังพ่อจนวาระสุดท้ายของชีวิต โดยละเลยเด็กสาวทั้งสอง หลังจากที่พ่อและแม่เสียชีวิต ลูกธนิศพี่ชายของแม่กลายมาเป็นผู้ปกครองของสองพี่น้อง วันหนึ่งชารียาที่ซุกซนช่างสำรวจและช่างจินตนาการ วัยน้ำเถลเพื่อตามหาเมืองสมมติ ชลิกาและปราวณเข้าใจผิดคิดว่าเธอกำลังจมน้ำ ปราวณช่วยพาเธอขึ้นมาบนฝั่ง ทำให้สองพี่น้องได้รู้จักกับปราวณ ชายหนุ่มที่เติบโตขึ้นมาโดยขาดแม่ เพราะพ่อที่เป็นพนักงานรถไฟจับได้ว่าแม่มีชู้ จึงพาเขาหนีเร่ร่อนเดินทางไปยังหลายจังหวัดไม่เป็นหลักแหล่ง ปราวณถูกฝากกับเพื่อนบ้านที่อยู่ด้วยกันเพียงไม่นาน จึงกลายเป็นคนเงิบขริม เก็บตัว เมื่อทั้งสามได้รู้จักกัน ปราวณได้กลายมาเป็นสมาชิกในบ้านของชลิกาและชารียา

ทั้งสามเติบโตขึ้น โดยมีเส้นทางชีวิตที่ต่างกัน ปราวณเดินทางเข้ากรุงเทพฯพร้อมกับเพื่อนเพื่อเป็นนักดนตรีในฝัน ชลิกาทรมกมุ่นอยู่กับการอ่านนวนิยาย และกลายเป็นแม่ค้าขนมหวานแสนสวยเป็นที่หมายปองของชายทุกคนที่พบเห็น ชารียาหนีตามชายคนรักเข้ากรุงเทพฯ แม้จะติดต่อกลับมาแต่เธอไม่เคยบอกให้ใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน

ปราวณและชารียาบังเอิญพบกันในพื้นที่หนึ่ง ความสัมพันธ์ของชารียากับปราวณจึงเริ่มผูกพันจากเพื่อนสมัยเด็กกลายเป็นคนรัก ไปพร้อม ๆ กับชารียาเองก็ยังไม่สามารถตัดขาดกับคนรักเก่าของเธอได้ ปราวณเสียใจที่ชารียายังไม่ลืมคนรักเก่าและเขาแหวะเวียนกลับมาหาเธอ หลังจากมีเรื่องชกต่อยกับคนรักเก่าของชารียาปราวณเดินทางเยี่ยมชลิกาที่นครชัยศรี การกลับไปเยี่ยมชลิกาในครั้งนี้เปลี่ยนสถานะของปราวณกับชลิกาให้เป็นคนรัก ทั้งที่ปราวณยังรักชารียา เขาจะไปหาชลิกาทุกวันจันทร์โดยไม่ให้ชารียารู้เรื่อง จนความแตกเมื่อชลิกาโทรไปแจ้งข่าวเรื่องลูกธนิศบวชกับชารียาพร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องความสัมพันธ์ของเธอกับปราวณให้น้องสาวรู้ ปราวณตัดสินใจเลือกชารียา เขาจึงเริ่มหายไปจากชีวิตของชลิกาและติดต่อไม่ได้ในที่สุด ทำให้ชลิกากลายเป็นคนเก็บตัวและซึมเศร้า ไม่ต่างจากภาพแม่ที่เธอเห็นเมื่อแม่ยังมีชีวิตอยู่และตายไปพร้อมกับภาพนั้น

นทีกลับมาหาซาริยาอีกครั้ง ปรารถนาพบขณะทีนทีนอนหลับบนเตียงนอนของซาริยา เขาทั้งโกรธและเสียใจ สุดท้ายปรารถนาจึงเลือกที่จะหายไปจากชีวิตของซาริยา ซาริยาและนทีนั้นคหมายทีจะจากโลกใบนี้ไปด้วยกัน แต่สุดท้ายเมือทีเห็นซาริยากินยาล้มแน่มึงเขาเกิดความรู้สึกกลัวจึงวิ่งออกไปทึงให้ซาริยานอนแน่มึงอยู่เพียงลำพัง เมือซาริยาฟื้นเธอคิดถึงปรารถนา ผู้ชายทีรักเธอมากกว่าใคร ซาริยาได้แต่เฝ้าตามหาปรารถนา แต่เธอไม่ได้พบเขาอีกเลย

คำประกาศของคณะกรรมการการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2558

คณะกรรมการการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปี พุทธศักราช 2558 มีมติเอกฉันท์ให้ นวนิยายเรื่อง 'ใต้เตียงดาบอดในเขาวงกต' ของวีรพร นิติประภา ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2558

'ใต้เตียงดาบอดในเขาวงกต' ของ วีรพร นิติประภา สะท้อนภาพความล้มเหลวของการบริหารจัดการชีวิตในสังคมเสพดคติศิลป์ของคนหนุ่มสาวยุคใหม่ แสดงให้เห็นผลกระทบของการเผชิญหน้าระหว่างมายาคติกับอุดมคติของสถาบันครอบครัวไทย ในขณะเดียวกันก็รุ่มรายไปด้วยการหยั่งถึงความงามอันบรรเจิดของศิลปะหลายแขนง รวมทั้งความงดงามของธรรมชาติ

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องนี้ผ่านสุนทรียภาพทางภาษา แสดงภาพตริงตาตริงใจโคคเด่น มีภาวะกระทบทางอารมณ์สูงยิ่ง สามารถสรรค์สร้างคำและประโยคทีเป็นอัตลักษณ์ได้ดี

นวนิยายเรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ด้านกลับ สำหรับคนรุ่นใหม่ เพือการหลุดพ้นจากความบอดไปทางปัญญาและการศรัทธายึดเหนี่ยวในวิถีชีวิต 'ใต้เตียงดาบอดในเขาวงกต' ของ วีรพร นิติประภา จึงสมควรได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2558

(คำประกาศจากคณะกรรมการการตัดสินรางวัลซีไรต์ ประจำปีพุทธศักราช 2558)

2. นวนิยายเรื่องพลิวไปในพรายเวลา ซึ่งได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 12 พ.ศ. 2558

เรื่องย่อ

มาราดา ลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ขณะที่ยังอายุ 17 ปี เธอได้ฝ่าฝืนคำสั่งแม่ โดยการหนีไปดูคอนเสิร์ต กับเพื่อนหลายครั้ง และล่าสุดยังเข้าร่วมกลุ่มประท้วงผู้นำท้องถิ่น จึงถูกแม่ผู้เป็นนักการเมืองคนละพรรคกับ ท่านผู้นำที่มาราดาถือป้ายประท้วงได้ลงโทษให้มาเธออยู่กับพ่อ เจ้าของรีสอร์ทริมทะเลที่ อ.ปราณบุรี ประเทศไทย เมื่อถึงเวลาที่เธอที่จะต้องกลับไปเรียนต่อที่อเมริกาแต่เธออยากอยู่ประเทศไทยต่อมาราดาแอบหนีออกจากบ้านที่ปราณบุรี มุ่งหน้าไปกรุงเทพฯ เพื่อตามหาป้อมหลานของป้านิม เพื่อนคนไทยอยู่ที่บ้าน ใกล้เคียงที่อเมริกาและสอนเกี่ยวกับเรื่องราวประเทศไทย ระหว่างทางเธอได้รับความช่วยเหลือจากปรัชญ์ นักตรวจสอบบัญชีที่รู้จักกับพ่อของเธอ มาราดาได้ติดรถปรัชญ์เข้ากรุงเทพฯ ระหว่างทางเขาและเธอต่าง พูดยกกันถุกคอ แต่แล้วเมื่อส่งมาราดาขังปลายทางแล้ว เขาและเธอก็ได้แยกจากกัน แต่เธอไปผิตบ้านเพราะที่ อยู่บนซองจดหมายเขียนด้วยตัวอักษรหวัดที่อ่านได้ยาก บ้านหลังนั้นมีคุณยายใจดีที่ให้ที่พักพิงในคืนนั้นแก่ เธอ แม้ในตอนเช้าคุณยายจะชวนให้เธออยู่ต่อ แต่เธอปฏิเสธแล้วออกเดินทางต่อ ออกเดินทางเพื่อไปหา ปรัชญ์ชายที่เธอโอบกอดมากรุงเทพฯด้วย ระหว่างทางเธอได้พบกับสภาพสังคมที่แปลกตา และความคิดใจดีของ ผู้คนที่เธอได้พานพบ จนกระทั่งได้งานถ่ายแบบ งานโฆษณาจากผู้กำกับและ บ.ก.นิศยสาร เพื่อนบ้านของปรัชญ์ ในที่วันที่ภรรยาของปรัชญ์เดินทางไปอินเดียเป็นวันเดียวกับที่เขาได้พบกับมาราดา ทั้งสองได้สร้างความทรงจำจนกระทั่งปรัชญ์ได้จูบแรกของ มาราดา ก่อนที่เธอจะเดินทางกลับอเมริกาไปพร้อมกับแม่ของ หล่อน

เธอตั้งใจเล่าเรียนจนกระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้านสื่อสารมวลชนชื่อดังได้ เมื่อจบการศึกษา เธอได้เข้าทำงานซีเอ็นเอ็นในทันที เมื่อผลงานเป็นที่ประจักษ์ต่อเจ้านาย มาราดาสามารถยื่นข้อเสนอขอ ทำงานได้ เธอจึงก็ขอย้ายมาประจำที่ประเทศไทย ขณะอยู่ประเทศไทย เธอได้ร่วมหุ้กับป้อมหลานสาวของ ป้านิมเป็ดบาร์เล็กๆ เธอตั้งชื่อมันว่า จีพีซีเค้น โดยมีความหวังลึก ๆ ว่าปรัชญ์จะผ่านมาพบ เขาจะสะดุดกับ ชื่อร้านจนเข้ามาที่ร้านและพบกับเธออีกครั้ง

ระหว่างที่มาราดาลาพักร้อน เธอต้องมาบริหารร้านแทนป้อมที่บินไปเยี่ยมป้านิมที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มาราดาได้พบกับพลิว เด็กหนุ่มที่มีบางอย่างของปรัชญ์ซ่อนทับอยู่ทำให้เธอสะดุดตาและสนิทสนมกับ พลิวอย่างรวดเร็วจนกระทั่งพลิวหลงรักเธอ ขณะเดียวกันก็ก๊อ้งนายตำรวจหนุ่มที่กำลังตามจับมาราดา เห็นว่า มาราดาและพลิวสนิทกันมากจึงสืบเรื่องราวจนกระทั่งรู้ว่า พลิวเป็นลูกชายของปรัชญ์ ชายหนุ่มที่มีความหลังกับมาราดา ก็ก๊อ้งวางแผนให้มาราดาไปหาปรัชญ์ที่บ้าน การไปหาปรัชญ์ในครั้งนี้ทำมารา ดาได้รู้ว่าพลิวเป็นลูกชายของปรัชญ์ เธอจึงกลับไปออกไปเที่ยว ๆ แล้วออกเดินทางไปทำงานยัง ต่างประเทศในทันที ระหว่างที่ตามข่าวอยู่ในประเทศอินเดียในครั้งนี้ทำให้มาราดาได้พบกับปรัชญ์อีก ครั้ง มาราดาได้ทราบเรื่องราวความจริงที่เกิดขึ้นในอดีตว่าเธอไม่เคยลืมเธอเลยทั้งที่ยังเขียนจดหมายสอ

ไปพร้อมกับบัตรประชาชนของเขาเพียงแต่เธอไม่เคยได้รับและเข้าใจผิดคิดว่าเขาไม่โยคีเธอมาโดยตลอด ทั้งยังรู้เรื่องของอดีตภรรยาที่เลิกกับ ปรัชญ์เพื่อมาปฏิบัติธรรมยังประเทศอินเดีย หลังจากกลับมาประเทศไทยปลิวได้รู้ความจริงว่ามาราคารู้จักและมีความสัมพันธ์กับพ่อของเขามาก่อน เขาเสียใจคิดว่ามาราคามาตีสนิทกับตนเพราะหวังจะเข้าหาปรัชญ์ เขาจึงไปต่อว่าและจูบเธอก่อนจะวิ่งจากไป จนกระทั่งได้รู้ความจริงจากครูยอดและปรัชญ์ ปลิวจึงย้อนกลับไปขอโทษมาราคาและอยากให้เธอลงเอยกับพ่อของเขา ส่วนกิ๊กก็อึ้งหลังจากแผนการกำจัดคู่แข่งปลิวและปรัชญ์ เขาได้ขอคบหาเป็นแฟนกับมาราคา แต่ถูกปฏิเสธโดยเหตุผลความของความเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมายาวนาน สำหรับมาราคา เธอไม่อาจปฏิเสธหัวใจตัวเองได้จึงเลือกสานสัมพันธ์กับปรัชญ์ต่อไป

คำนิยามจากคณะกรรมการ เซเวนบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 12 พ.ศ. 2558

เราทุกคนคงมีช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตที่ฝังใจจำไม่รู้ลืม โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเวลาแห่งความรัก แม้ว่าจะผ่านพ้นมาด้วยความสุขปนเศร้า หรืออุทธรณ์ปนเจ็บแปลบ แต่เมื่อใดที่หวนย้อนกลับไปรำลึกถึงเราก็คงอยากจะอ้ออึ้งละเลียด โมงยามนั้นให้ดื่มด่ำซ้ำอีกครั้ง นั่นจึงเป็นที่มาของนวนิยายเรื่อง **พลิวไปในพรายเวลา** ของ ผาด พาติกรณ์ ผู้รังสรรค์เรื่องราวนิยายรักของหญิงสาวที่มีอารมณ์ผูกพันกับชายสองคน คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มที่ผ่านพบในอดีตช่วงสั้น ช่วงเวลาที่บังเอิญมาพาดทับกันนั้น มีอิสรภาพของหัวใจเป็นตัวเร้าและความถูกชะตาเป็นตัวเร่ง แต่แล้วหนุ่มใหญ่และสาวรุ่นก็ต้องพรากจากกันด้วยความไม่พร้อมทั้งฝ่ายเธอและฝ่ายเขา ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นชายที่เธอรู้สึกคุ้นเคยเหมือนเป็นเงาของอดีต สำหรับเธอ-หนุ่มน้อยเป็นเหมือนช่วงเวลาที่ยังโหมมาจากอดีต สำหรับเขา-เธอเป็นเหมือนกลิ่นเงาจาง ๆ ของอดีตที่มาเติมเต็มช่องว่างของปัจจุบัน ในที่สุดเธอได้ทราบว่าเขาคือลูกชายของคนที่รักคนแรกที่เกิดหวนกลับมาพบกันอีกครั้ง เธอจะตัดสินใจเลือกใคร “เลือกพ่อ ลูกเจ็บ เลือกลูก เธอก็ตัดใจจากพ่อไม่ได้” เธอมีทางเลือกที่สาม แต่ดูเหมือนว่าพระพรหมจะไม่ปล่อยให้เธอเลือกเส้นทางนั้นได้ง่าย ๆ

พลิวไปในพรายเวลา ดำเนินเรื่องด้วยความประจวบเหมาะตั้งแต่ต้นจนจบ แต่กลับมีความเป็นไปได้ตามบริบทของท้องเรื่อง ความบังเอิญอันหาที่มาไม่ได้ถูก โยนให้เป็นความรับผิดชอบของพระพรหมที่ขีดเส้นชีวิตไว้ให้มนุษย์ตัวจ้อย และคอยเฝ้าดูด้วยความหรรษา ตัวละครทุกตัวในนวนิยายเรื่องนี้มีมิติสมจริง บทสนทนามีชีวิตชีวา ลีลา อารมณ์ของตัวละครมีจังหวะหนักเบา รุกข์รับถอยหลบตามทิวใจและสมองพลัดกันสั่งการ ทำให้ นวนิยายเรื่องนี้มีความวูบไหวพลิกพลิวให้ต้องติดตามตลอดเวลา ผู้เขียนแบ่งเรื่องนี้ออกเป็น ๔ ภาคเพื่อตามเก็บรายละเอียดไม่ผลอิดผลทิ้งค้าง สิ่งที่ถูกกล่าวถึงในตอนต้นเรื่องถูกคลี่คลายในตอนท้ายเรื่องอย่างไม่ตกหล่น บทบรรยายและบทพรรณนาด้วยภาษาภาพพจน์ของผู้เขียนพาผู้อ่านพลิวไปในท้องสมุทรของตัวอักษร ที่มีแสง สี เสียง กลิ่น รส อันช่วยกันสร้างจินตภาพและจินตนาการบรรเจิดแก่ผู้อ่าน ส่วนตอนจบ ผู้เขียนก็ทิ้งค้างไว้ให้อารมณ์และความคิดของผู้อ่านทำงานต่อบ้าง อย่างน้อยก็ถกเถียงกันพอหอมปากหอมคอว่า มาราคาตัวเอกของเรื่องจะตัดสินใจใหม่หรือไม่ ชีวิตรักของมาราคาลงเอยแบบใดหรือนักเขียนจงใจหยุดเรื่องไว้ตรงนี้ เพราะเขียนได้เพียงต้นชีวิตและกลางชีวิต ส่วนปลายชีวิตนั้นเป็นลิขิตของพระพรหม

พลีไปในพรายเวลา เป็นเรื่องเล่าถึงอารมณ์มนุษย์ช่วงที่หิวโหยในความรักกับคนที่ใช่ แล้วเก็บฝังไว้ในความทรงจำไม่รู้ลืม ไม่ว่าจะความรักนั้นจะลงตัวและลงเอยหรือไม่ นวนิยายเรื่องนี้จึงจับใจ จับอารมณ์ จับความรู้สึกของผู้อ่านให้ร่วม **“พลีไปในพรายเวลา”** ที่ฝังอยู่ในใจของแต่ละคน

คณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ดประเภทนวนิยายจึงมีมติให้ **พลีไปในพรายเวลา** ของ ผาด พาสีกรณ เป็นนวนิยายที่สมควรได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยายประจำปี ๒๕๕๘ (ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 12 ประจำปี 2558)

3. นวนิยายเรื่องจับต้นมาชนปลาย ซึ่งได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่น ประจำปี พ.ศ.2557 จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 11 พ.ศ. 2557

เรื่องย่อ

กรองใน ลูกสาวคนโตของประพาพและโยธา หญิงสาวผู้จบเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ แต่ผันตัวมาช่วยแม่ทำร้านอาหารที่จังหวัดระยอง เพราะต้องการจะดูแลแม่ที่เสียศูนย์จากการหย่าร้างกับพ่อของเธอ หลังจากนั้นเดือนเศษแม่ของหล่อน ได้พบกับจิโรจ แฟนเก่าสมัยเรียนมหาวิทยาลัย คนทั้งคู่พยายามจับคู่ลูก ๆ ของตน คือ กรองในลูกสาวของประพาพ และบวงสรวงลูกชายของจิโรจให้เป็นคนรักกัน

ขณะที่ทั้งคู่ดำเนินแผนการจับคู่ลูกของตนนั้น ความลับของแต่ละคนแต่ละตัวซ่อนไว้ก็ถูกเปิดเผย ตัวละครแต่ละตัวมีความเกี่ยวพันซึ่งมีส่วนช่วยให้ความทุกข์ของตัวละครอื่นคลี่คลายลงอย่างช้า ๆ โดยที่ผู้อ่านได้มองเห็นความจริงของชีวิตที่สะท้อนจากตัวละครแต่ละตัว เหมือนดั่งที่ประพาพมีปัญหากับจิตใจตนเอง โดยเข้าใจว่าตนเองถูกผู้อื่นหลอกหลวงถึงขั้นล้มป่วย ทำให้กรองในต้องรับภาระทั้งการดูแลร้านและดูแลแม่ กรองในพยายามให้ประพาพไปปฏิบัติธรรมกับมัลลิกาแม่ของบวงสรวง โดยหวังว่าธรรมะจะช่วยให้อาการทางจิตของแม่ดีขึ้นแต่แม่ของเธอไม่ใคร่สนใจการปฏิบัติธรรมสักเท่าไรหรือการจึงไม่ดีขึ้นและดูเหมือนจะยิ่งหนักขึ้นเรื่อย ๆ มัลลิกาก็ตัดสินใจเล่าเรื่องความทุกข์ของตนเองให้ประพาพฟัง ทำให้ประพาพมองเห็นความทุกข์ของผู้อื่นที่มากกว่าตนเอง ประพาพจึงทำความเข้าใจกับชีวิตให้มากขึ้น โดยยึดหลักธรรมะเป็นแกนกลางเพื่อพวงชีวิต เมื่อความทุกข์ของประพาพคลี่คลาย ความลับที่มัลลิกายกเข้ามาเก็บงำไว้ตลอดชีวิต นั่นก็คือความลับเกี่ยวกับพ่อที่แท้จริงของบวงสรวงก็ผุดขึ้นมารบกวนจิตใจ จึงถึงที่ที่ประพาพต้องเข้ามาช่วยเยียวยากันและกัน จนทำให้ทั้งสองสนิทสนมกันกันในเวลาต่อมา

เมื่ออาการของแม่กลับมาเป็นปกติเหมือนเดิม กรองในตัดสินใจคบหาและแต่งงานกับบวงสรวงในเวลาต่อมา

คำนิยามจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2557

“จับต้นมาชนปลาย” เป็นสำนวนไทยมีความหมายว่า ประติดประต่อเรื่องราวต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องเพื่อจะได้เข้าใจสาเหตุปัจจัยที่มีมาแต่แรกเริ่ม และมีการดำเนินต่อมาจนถึงจุดสิ้นสุด ซึ่งผู้เขียนได้นำมาสื่อความหมายถึงชีวิตมนุษย์ที่แม้จะซับซ้อน สับสน และพลิกผันอย่างไรก็ตาม แต่แท้ที่จริงแล้วมีเหตุและปัจจัยเชื่อมโยงกันอยู่อย่างต่อเนื่อง เพียงแต่เจ้าของชีวิตอาจจะรู้ไม่เท่าทัน มองไม่เห็น หรือตาบอดเพราะกิเลส อคติ หรือฉันทาคติ ผู้ประพันธ์ได้นำชีวิตอันซับซ้อนของมนุษย์มาคลยคลี่ตีแผ่ออกให้เห็นที่มาที่ไป เห็นปมที่ขมวดเก็บเอาไว้ และเงื่อนที่ผูกมัด อยู่ในใจผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละคร โดยใช้หลักจิตวิทยา หลักวิทยาศาสตร์สุขภาพ และหลักกรรม อธิบายความคิด พฤติกรรม และอารมณ์ของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง มีชีวิตชีวาและสมจริง โครงเรื่องเหมือนจะเป็นนิยายรัก โรแมนติกประเภทคลุมถุงชนที่พ่อแม่ซึ่งเคยเป็นคู่รักกันมาก่อนอยากให้ลูกชายและลูกสาวของตนเป็นคู่แต่งงานกัน แต่ปัญหา กลับไม่ได้อยู่ที่ “คู่ทดลองรัก” เพราะทั้งคู่ต่างมีวุฒิภาวะทางอารมณ์และจิตใจมั่นคง จึงเผชิญหน้ากับเรื่องยุ่งเหยิงในชีวิตได้อย่างสงบนิ่ง ผู้ที่มีปัญหา กลับเป็นคนรอบตัว ทั้งพ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูงที่มีปมเบื้อง ปมด้อยต่าง ๆ กันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ผู้เป็นตัวเอกของเรื่องที่มีปมเบื้องฝังใจ

แม้โครงเรื่องซับซ้อน แต่ผู้ประพันธ์แบ่งบทโดยตั้งชื่อด้วยคำสั้น ๆ เล่นกับอักษร ตัวละครทุกตัวมีเหลี่ยมมุมคมชัด มีมิติด้านลึกที่ซับซ้อน ซึ่งผู้ประพันธ์ค่อย ๆ คลี่ออกทีละน้อย จนผู้อ่านได้ประจักษ์ว่า นับจากต้นจนถึงปลายชีวิตมนุษย์ล้วนผูกปมปัญหาทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัวไว้มากมาย ทับซ้อนเป็นเหตุเป็นปัจจัยซึ่งกันและกัน ผู้ประพันธ์เสนอให้เห็นว่าแม้ว่าเราไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขต้นทางชีวิต เราก็อาจจะปรับเปลี่ยนปลายชีวิตให้ราบรื่นขึ้นได้ด้วยหลักคิดที่ถูกต้อง

หนังสือนวนิยายเรื่อง จับต้นมาชนปลาย ประพันธ์โดย ชมัยภร แสงกระจ่าง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์คมบางคม จึงสมควรได้รับรางวัลเด่น ประเภทหนังสือนวนิยาย ในการประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2557

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลนวนิยายดีเด่น จากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2557)

คำนิยามจากคณะกรรมการ เซเวนบูคอวอร์ด ครั้งที่ 11 พ.ศ. 2557

นวนิยายเรื่อง “จับต้นมาชนปลาย” นำเสนอชีวิตของมนุษย์ที่ทับซ้อนซึ่งเกี่ยวกับ การกระทำทุกอย่าง ล้วนส่งผลกระทบต่อไปยังทุกชีวิตที่มาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง สร้างเงื่อนไขให้แก่แต่ละชีวิตโยงใยกันอย่างซับซ้อน สิ่งที่ว่าเป็นปลายของเหตุที่มาก่อนหน้านั้น อีกทีหนึ่ง จนอาจกล่าวได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีที่มาที่ไป ปลายทางเรื่องหนึ่งย่อมเป็นต้นของอีกเรื่องหนึ่ง ไม่มีจุดเริ่มต้นและสิ้นสุด

เรื่องราวเริ่มต้นที่คู่รักสมัยวัยเรียน ได้มาพบปะกันอย่างไม่นึกฝัน หลังจากต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันไปมีชีวิตครอบครัวจนลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาว การหวนมาพบกันครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นให้ทุกชีวิตในครอบครัวทั้งสองมาพัวพันกันจนยุ่งเหยิง เรื่องจบลง ณ สถานที่ตอนเริ่มต้นเรื่องหลังจากที่ตัวละครทั้งคู่ได้พานพบและ บอบช้ำกับปัญหาต่าง ๆ จนทำให้เติบโตทางอารมณ์ นำไปสู่ความเข้าใจชีวิต เมื่อ “จับต้นชนปลาย” เรื่องราวทั้งหมดที่ผู้กร้อยเข้าหากันได้

ผู้เขียนใช้เหตุบังเอิญผูกเรื่องราวได้อย่างแยบยล แต่ละเหตุการณ์เรียงร้อยเข้าด้วยกันอย่างสมเหตุสมผล เงื่อนไขชีวิตของตัวละครแต่ละตัวชวนให้ติดตามว่าตัวละครจะหาทางออกอย่างไร ความสับสนวุ่นวายต้องอาศัยสติเพื่อการใคร่ครวญ จัดการกับปัญหาบางปัญหาปล่อยวางกับปัญหาบางปัญหา และท้ายที่สุด ทำความเข้าใจกับทุกข์ของผู้อื่นมากกว่าหมกมุ่นกับทุกข์ของตน รู้เท่าทันว่าแม้ปัญหาจะคลี่คลาย แต่ก็ยังมีปัญหาใหม่ที่กำลังก่อตัวอยู่เสมอ เราต้องพร้อมรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นทุกจังหวะอย่างก้าวของชีวิต

คณะกรรมการรางวัลเซเวนบูคอวอร์ดประเภทนวนิยายจึงมีมติให้ “จับต้นมาชนปลาย” ของ สมัยกร แสงกระจ่าง เป็นนวนิยายที่สมควร ได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยายประจำปี ๒๕๕๓

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเวนบูคอวอร์ด ครั้งที่ 11 ประจำปี 2557)

4. นวนิยายเรื่องคนแคระ ซึ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2555

เรื่องย่อ

นุชนารถ จิตรกรอิสระสาวผู้มีความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์มาโดยตลอดจนกระทั่งคนรักตีตัวออกห่าง ทำให้ผลงานจิตรกรรมของเธอออกมาไม่ดีนักด้วยความพยายามสร้างสรรค์ผลงานหลากหลายแนว จึงดูเหมือนเธอจะหลงทางกับแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงาน ผลงานในช่วงหลังจึงขายได้ไม่มากทำให้เธอประสบปัญหาด้านการเงิน จนต้องขอความช่วยเหลือจากเกริกบ่อยครั้ง

วันหนึ่ง เกริกจับตัวคนแคระมาขังไว้ในกรงภายในบ้านพักนอกเมือง เกริกปฏิบัติต่อชายแคระดั่งแขกผู้มีเกียรติโดยกำหนดขอบเขตให้กับคนแคระมีอิสระได้เฉพาะในห้องติดเหล็กคัต และเชิญชวนผู้ร่วมเห็นเหตุการณ์อีกสองราย นั่นคือ พิชิต ชายหนุ่มที่เพิ่งสูญเสียภรรยา หลังจากภรรยาเสียชีวิตพิชิตก็แยกตัวเองออกจากสังคมพร้อมกับโรคประหลาดคือไม่สามารถนอนหลับได้ และนุชนารถ ศิลปินสาวผู้หลงทางกับการ

สร้างผลงานของตน เขาทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทกับกรีกตั้งแต่สมัยเรียน คนทั้งสามต่างใช้ชายแคะในการสร้างความหมายให้กับตัวเองด้วยวิธีที่แตกต่างกัน กรีกมีความสุขที่มีคนแคะมาอยู่เป็นเพื่อนและเขาสามารถเฝ้ามองคนแคะอยู่ห่าง ๆ ได้ตลอดเวลาที่ตนเองต้องการ พิชิตหลังจากที่ได้มาอยู่บ้านพักของกรีก เขามกหมุ่นอยู่กับการทำงานในสวนและสามารถนอนหลับเป็นเวลาได้เหมือนคนปกติทั่วไปได้แล้ว ส่วนนุชหลังจากที่ได้รู้จักและเฝ้ามองคนแคะ ความรู้สึกอยากสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนเองขึ้นมาอีกครั้ง ในขณะที่คนแคะก็เฝ้าฝันถึงอิสรภาพ แม้ว่าสภาพความเป็นอยู่ของคนแคะตอนนี้จะสุขสบายกว่าเมื่อครั้งอยู่นอกห้องขังก็ตาม

คำประกาศของคณะกรรมการการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2555

คณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปี พุทธศักราช 2555 มีมติเป็นเอกฉันท์ให้นวนิยายเรื่อง **คนแคะ** ของวิภาส ศรีทอง ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปีพุทธศักราช 2555

คนแคะ ของวิภาส ศรีทองเป็นนวนิยายที่เสนอปัญหาสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์ เปิดเผยให้เห็นความโดดเดี่ยวอ้างว้างของกลุ่มคนซึ่งเป็นตัวแทนของสังคมร่วมสมัย โดยสะท้อนให้เห็นการขาดความตระหนักถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ การหมกมุ่นอยู่กับปัญหาของตนเอง และการโยยหาสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์แต่จำกัดขอบเขตของความสัมพันธ์นั้นไว้ ทั้งหมดนี้ผู้เขียนนำเสนอผ่านตัวละครที่แสดงความเอ็นชื้อต่อชะตากรรมของมนุษย์และหาทางสร้างความชอบธรรมให้แก่การกระทำของตนเอง

ผู้เขียนมีกลวิธีการเล่าเรื่องเนิบช้าว่ามีพลัง มีการสร้างจินตภาพที่ชวนให้เกิดการตีความหลากหลาย มีการนำเสนอตัวละครที่ซับซ้อน แปลกแยก และทำทลายกฎเกณฑ์ของสังคม คุณค่าของนวนิยายเรื่องนี้จึงอยู่ที่การกระตุ้นให้เกิดการสำรวจภาวะความเป็นมนุษย์ในโลกร่วมสมัย ในขณะเดียวกันก็ตั้งคำถามกับมโนสำนึก ความรับผิดชอบชั่วดี และสัจระตยะของชีวิต

(คำประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์ ประจำปีพุทธศักราช 2555)

5. นวนิยายเรื่องในรูปเงา ซึ่งได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเซเวนบุ๊กอวอร์ด ครั้งที่ 9

พ.ศ. 2555

เรื่องย่อ

พร้อมพ่อลูกอ่อนต้องเลี้ยงลูกชายคือนายพลีวเพียงลำพัง เนื่องจากภรรยาเสียชีวิตไปตั้งแต่พลีวยังเป็นเด็ก ชาวบ้านเล่ากันว่าไปต่าง ๆ นานาว่าแม่ของพลีวฆ่าตัวตายเพราะคบชู้จนตั้งท้อง ตั้งแต่แม่ของพลีวเสียชีวิต พร้อมเปลี่ยนเป็นคนที่ยิ้มขมขื่น ไม่สูงส่งกับผู้ที่โดยกวันคารายผู้เลี้ยงวัวด้วยกัน ระหว่างที่พร้อมพาพลีวไปทำนาได้พบกับเด็กหญิงคนหนึ่งรุ่นราวคราวเดียวกับพลีว ว่านเด็กหญิงตัวเล็กต้องทำงานหนักทั้งหอบน้ำ ก่อไฟ ทำอาหาร และเลี้ยงสัตว์ แทนนางแหว แม่จี้มาและมารัก แม้ว่าพร้อมจะไม่ชอบผู้หญิงอย่างแหว แม่ของว่าน แต่ทุกเย็นก่อนกลับบ้านเขาจะแหวไปช่วยว่านหอบน้ำ จุดไฟ ยกหม้อต้มน้ำ ซ่อมเสื้อผ้า แต่ไม่พูดจาอะไรกับว่านเลยนอกจากการออกคำสั่งให้เธอไปอาบน้ำสระผม

ในเวลาต่อมา พลีวอายุได้ 18 ปี เขามีความสุขกับการเลี้ยงวัวซื้อเจ้าคอกรุงรุง วัวที่พ่อเขาขกให้เป็นสมบัติของเขา เจ้าวัวหนุ่มของเขาสร้างความเดือดร้อนให้กับเพื่อนบ้าน ทำให้พร้อมอ่อนใจที่ต้องคอยเที่ยว ขอโทษชาวบ้านไปทั่วหมู่บ้าน แต่พลีวเห็นว่านั่นคือผลงานที่ดีของเจ้าคอกรุงรุงที่ทำให้พ่อของเขาออกจากความเจ็บและได้พูดจากับผู้อื่น เพราะความดีร้ายของมันทำให้พร้อมกับคารายต้องคอยจัดการปราบพยศด้วยการทุบตีมันหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เจ้าคอกรุงรุงอาฆาตพร้อมกับคารายเป็นอย่างมาก จนวันหนึ่งที่เจ้าคอกรุงรุงหลุดออกจากคอก มันได้แก้มแค้นพร้อมด้วยการวิ่งเข้าไปตืบเขาเข้าที่หน้าอกคอย่าแรงจนพร้อมทรุดกองกับพื้นอาคารสาหัส เขาพักฟื้นอยู่ที่บ้านนานหลายวันจนหายผลคนข้างบ้านทนไม่ไหว ไปเรียกหมออนามัยมาดูแล ว่านเด็กหญิงตัวน้อยที่พร้อมเคยช่วยเหลือทุกเย็นหลังกลับจากทำนาคอนั้น ขณะนี้เธอเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขได้เข้ามาดูแลพร้อมอย่างเอาใจใส่ ว่านประทับใจพร้อมมาตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ว่าการประทับใจนั้นแปรเปลี่ยนเป็นความรักตั้งแต่เมื่อไหร่ เธอพยายามเป็นอย่างมากที่จะได้กลับมาทำงานยังตำบลนี้ ได้อยู่ใกล้ ๆ เขา แต่โชคชะดาช่างเล่นตลกกับพวกเขาซะเหลือเกิน ระหว่างที่ว่านดูแลพร้อมด้วยความรักเกินกว่าเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีให้กับคนไข้ ความรักของพลีวที่มีให้ว่านมีมากขึ้นไปพร้อม ๆ กับที่พร้อมสัมผัสกับความรักที่ว่านมีให้ตนได้ แต่พร้อมก็ต้องเก็บมันไว้แต่เพียงในใจ เพราะมองออกว่าลูกชายของตนได้รักผู้หญิงคนนี้อย่างเต็มหัวใจไปเสียแล้ว

ในวันที่พร้อมหายจากอาการไข้และกลับมาพูดได้อย่างเดิม พร้อมได้ออกไปซื้อขายวัวเหมือนอย่างแต่ก่อน ว่านได้แอบติดตามเขาไปด้วย ก่อนไปหล่อนได้มาที่บ้านและรับปากแต่งงานกับพลีว เพราะว่านคิดจะตามไปเพื่อบอกความในใจของตนให้เขารับรู้และอยากจะถามให้แน่ใจว่าเขาได้คิดเห็นเดียวกับเธอใช่หรือไม่ ว่านเดาออกว่าถึงแม้พร้อมจะบอกว่ารักเธอเช่นกันแต่เมื่อเขาเดินทางกลับมาถึงบ้านเขาจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเหตุผลเพราะพร้อมรู้ว่าพลีวรักว่านและพร้อมก็รักลูกชายมากกว่าสิ่งใด แต่หล่อน

อยากจะอยู่กับเขาตลอดไป ระหว่างที่วานแอบตามพร้อมไป พร้อมไม่รู้เรื่องการแต่งงานของวานกับพลีว พร้อมกับวานมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน เมื่อพร้อมกลับบ้าน พลีวได้เข้ามาบอกเรื่องการแต่งงานของเขากับวาน พร้อมตกใจและพยายามเก็บความในใจไว้ วันต่อมาขณะที่พลีวไม่อยู่บ้าน พร้อมและวานทะเลาะกันอย่างหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเขาสองคน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่พลีวกลับเข้ามาในบ้านและได้แอบได้ยินเรื่องราวทั้งหมด เขาเสียใจ เหมือนดังคนไร้สติแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ จึงปีนขึ้นไปร้องไห้บนลอมฟางเพียงลำพัง เป็นจังหวะเดียวกับเจ้าคอรุงรังหลุดออกจากคอกเพื่อจะไปผสมพันธุ์กับนางชบาแก้วสาว ตาร้ายเข้ามาแยกตัว เขาถูกเจ้าคอรุงรังทำร้ายจึงร้องเรียกพร้อมให้เข้าไปช่วย พร้อมที่เพิ่งหายป่วยเข้าไปช่วย แต่พลาดท่าถูกเจ้าคอรุงรังใช้เขาแทงทะลุอกจนเสียชีวิต พลีวเห็นเหตุการณ์มาโดยตลอดแต่ไม่ได้เข้าไปช่วย เขาตกใจและสับสนอย่างสุดขีดกระทั่งสลบไป

คำนิยามจากคณะกรรมการ เซเวนบูคเอดส์ ครั้งที่ 9 พ.ศ. 2555

นวนิยายเล่มบางเรื่อง ในรูปเงา ของ เงามจันทร์ ผูกเรื่องจากปมของความรักและความแค้นอันเป็นกิเลสสำคัญที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์จากหน้ามือเป็นหลังมือ นวนิยายเรื่องนี้ใช้โครงเรื่องตามขนบที่นิยมกันแบบหนึ่ง คือ โครงเรื่องรักสามเส้า ซึ่งมี 2 วงเหลื่อมซ้อนกัน วงแรกคือ ความรักของพร้อม พลีว และเจ้าคอรุงรัง ซึ่งเป็นวัที่พร้อมซื่อมาให้พลีวเลี้ยงตั้งแต่ยังเล็ก แต่เขาเคยเชื่อมั่นดีมันอย่างรุนแรงเพื่อระบายความเจ็บแค้นในใจ เจ้าคอรุงรังจึงอาฆาตแค้นพร้อม ไม่รู้เลิกรา พลีวจึงมีทั้งความรักและความแค้นให้เจ้าวัลเลี้ยงของตนไปพร้อม ๆ กัน รักสามเส้าวงที่สอง คือ ความรักของพร้อม พลีว และวาน พลีวรักวานแต่วานรักพร้อม ส่วนพร้อมก็รักลูกชายของตนจึงยอมเก็บงำความลับเร้นเอาไว้ เมื่อพลีวล่วงรู้โศกนาฏกรรมจึงเกิดขึ้น เจ้าคอรุงรังและวานจึงพรากพร้อมและพลีวให้จากกันชั่ววันรันครกาล

นวนิยายเรื่องนี้เป็นงานวรรณศิลป์ที่น่าเสนอเรื่องเสนออารมณ์อันเป็นธรรมชาติของสรรพสัตว์ นอกจากความรักความใคร่ของมนุษย์แล้ว ฉากของวัวหนุ่มกับวัวสาวที่กำลังติดสัด จริตของวัวสาวที่เข้าชวนวัวหนุ่มที่มันหมายปอง วัวสาวใจเสรีที่เลือกวัวหนุ่มแปลกหน้ามากกว่าวัวหนุ่มในฝูง ฉากหึงหวงของเหล่าวัวหนุ่มกัลคัมน์ที่กลุ่มรวมทำร้ายวัวต่างถิ่นที่ได้ใจวัวสาวไปครอง ฉากอันน่าตื่นเต้นระทึกใจเหล่านี้ล้วนเป็นภาพสะท้อนของพฤติกรรมมนุษย์อย่างแยกคาย ดังนั้น เหล่าวัวในท้องทุ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฉากจบของเรื่อง การชำระแค้นตามสัญชาตญาณของสัตว์ที่ถูกทำร้ายคนบาบเจ็บสาหัส กับการคุมแค้นของมนุษย์จนสามารถปล่อยให้ความตายเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาโดยไม่แยแสกลมกลืนรวมเป็นเนื้อเดียวกันจนไม่มีอะไรแตกต่าง ไม่ว่าคนหรือสัตว์ล้วนมีความดิบเถื่อนของสัญชาตญาณมีค

ซึ่งหากขาดการควบคุมเสียแล้ว มนุษย์ผู้ประเสริฐก็ไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉานเพียงวาบเดียวของโทสจริต ก็สามารถทำลายความรักและบุคคลที่รักได้หมดสิ้น นวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นโศกนาฏกรรมที่บีบหัวใจผู้อ่านไม่แพ้นวนิยายรักคลาสสิกในอดีต

ความรัก ความแค้น ความสวยงาม ความโหดร้าย ความนุ่มนวล ความดิบเถื่อน ต่างสอดร้อยกันไปมาอยู่ในพฤติกรรม ในอารมณ์ของมนุษย์และสัตว์ ในสีสันของต้นไม้ ดอกไม้ ของฝูงแมงปอริมคลองอันร่มรื่น ในรูปเงาที่เด่นไหวอยู่บนรั้วซัดตะ เป็นองค์ประกอบที่จัดวางไว้ลงตัว ไม่ขาดไม่เกิน และหนุนส่งให้เรื่องราวในนวนิยายดำเนินไปอย่างมีพลังอารมณ์เข้มข้น

ในรูปเงา เป็นนวนิยายที่สามารถตั้งผู้อ่านไว้กับตัวหนังสือตั้งแต่หน้าแรกไปจนหน้าสุดท้าย ระหว่างที่อ่านจะรู้สึกเหมือนเส้นประสาทกล้ามเนื้อขมวดเขม็งบิดเกลียวอยู่ข้างใน ใจเต้นระทึกตึกตัก บางครั้งรู้สึกเหมือนลึมหายใจ จนต้องระบายลมหายใจเอือกใหญ่ที่กลืนไว้อย่างไม่รู้ตัวเมื่อปิดหน้าหนังสือลง

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเชว่นบู๊คอวอร์ด ครั้งที่ 9 พ.ศ. 2555)

6. นวนิยายเรื่องโลงสีเทา ซึ่งได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2555 จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเชว่นบู๊คอวอร์ด ครั้งที่ 9 พ.ศ. 2555

เรื่องย่อ

ปานหทัย หญิงสาวที่ต้องลาออกจากงานธนาคารมาเป็นครูสอนดนตรีเพื่อต้องการเวลาในการดูแลปรียา ผู้เป็นมารดาที่ป่วยเป็นมะเร็งลำไส้ แม่ของปานหทัยเข้ารับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่ง ขณะที่มารดาเข้ารับการรักษาเธอและแม่ได้พบกับคนไข้โรคเดียวกันที่รอรับการรักษาเช่นเดียวกัน เจอกันบ่อยครั้งเข้าจนกลายเป็นความสัมพันธ์ที่ดี ได้พูดคุยทำให้แม่คลายกังวลลงได้บ้าง แต่แล้วเพื่อนคนไข้ต่างทยอยตายจากกันไปและมีคนไข้หน้าใหม่แหวะเวียนเข้ามาอยู่ไม่ขาดสาย

ปานหทัยและปรียา ต่างถูกความเครียดเข้าครอบงำไปที่ละขั้นตอนของการถูกคุกคามด้วยโรคร้าย ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้ป่วยและผู้ดูแล ปรียาก็นึกรำคาญตัวเองด้วยอาการป่วยอยู่แล้ว เริ่มจากอาการไม่กำเริบยังสามารถช่วยเหลือตนเองได้หลายอย่าง แต่กลับถูกปานหทัยกีดกันเนื่องจากความเป็นห่วง จึงเกิดข้อขัดแย้งกันบ่อยครั้ง แต่ด้วยความที่มีกันเพียงสองแม่ลูกและใช้วิธีพูดคุยกันอย่างตรงไปตรงมาในทุกเรื่องทุกปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ความขัดแย้งถูกคลี่คลายได้ทุกครั้ง

ระหว่างที่เรื่องราวการดูแลผู้ป่วยโรคมะเร็ง และความพยายามในการรักษาโรคมะเร็งของหมอดำเนินไป ยังมีประเด็นย่อยของแพทย์ประจำบ้าน หมอศราวุธ เด็กต่างจังหวัดที่รับทุนมาเรียน และมีความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะกลับไปเป็นหมอใช้ทุนที่บ้านเกิด แต่มาพบรักกับ หมอวีรานุช ลูกสาวของผู้อำนวยการโรงพยาบาลใหญ่ และต้องการเป็นหมอที่กรุงเทพฯ ทำให้ความตั้งใจของหมอศราวุธสั่นคลอนไปบ้าง แต่สุดท้ายเรื่องก็ดำเนินไปอย่างคลี่คลายที่ตัวละครทั้งสองไม่ละทิ้งความฝันและไม่ทิ้งความสัมพันธ์อันดีของพวกเขา ในวันที่ปรียาจากไป แม้อปานหทัยจะเสียใจในการจากไปของแม่ แต่เธอก็ดีใจที่เธอได้ทุ่มเทเวลาดูแลแม่จนกระทั่งเวลาสุดท้ายในชีวิตของแม่

ท่ามกลางการรักษาโรคมะเร็งของคุณปรีชา ความรักระหว่างหมอชาญเวชเจ้าของไข้ และปานหทัยก็ผลิบาน แต่ด้วยปานหทัยและคุณหมออยู่ในสถานะผู้รักษาและญาติคน ไข้ก็ทั้งยังอายุห่างกันค่อนข้างมากทำให้ความรักของเขาทั้งคู่ดำเนินไปอย่างช้า ๆ ทำให้เพื่อนร่วมงานและลูกศิษย์ต่างวางแผนช่วยให้เขาลงเอยกันได้ หมอชาญเวชกลัวที่จะมีความรักเพราะรู้ว่าตัวเองมีความเสี่ยงเป็นโรคมะเร็งดับ จึงไม่อยากเป็นภาระและทำให้คนที่จะมาเป็นภรรยาต้องเสียใจ แต่แล้วหมอชาญเวชก็เรียนรู้จากครอบครัวของแฟนเก่า ที่ฝ่ายสามีเป็นมะเร็งในระยะต้น เมื่อรักษามะเร็งใกล้จะหาย เขากลับเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ ทำให้เขาเข้าใจถึงการจากไปของคนที่รักและความสุขความค้ำว่ามีคนอยู่เคียงข้าง จนเปิดใจให้กับความรักกระทั่งเขากลับมาขอปานหทัยแต่งงาน

คำนิยามจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2555

หนังสือนวนิยายที่สะท้อนภาพสังคม นำเสนอประเด็นเรื่องการดูแลชีวิตของผู้ป่วยโรคมะเร็งอันเป็นโรคร้ายอันดับต้น ๆ ที่คร่าชีวิตและทำลายคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ผู้ประพันธ์เสนอภาพการทำงานแพทย์ ความร่วมมือในการดูแลรักษาระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย การดูแลร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย ทั้งลูกหลานญาติมิตรและ โดยตัวผู้ป่วยเอง นอกจากนี้ยังให้ภาพของระบบสาธารณสุขขององค์กรภาครัฐและเอกชนใน ส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น และในระดับองค์กร รวมทั้งประเทศอีกด้วย เนื่องจากสังคมระบบทุนนิยมทำให้บางครั้งความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์และผู้ป่วยเปลี่ยนจากการให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลด้วยไมตรีจิตไปเป็นการซื้อขายบริการให้คุ้มราคา การฟ้องเรียกค่าเสียหายหรือการร้องเรียนเนื่องจากการรักษาบกพร่องหรือผิดพลาดจึงมีมากขึ้น เหตุการณ์เช่นนี้กลับถ่างช่องว่างระหว่างแพทย์และผู้ป่วยให้กว้างขึ้นอีก และพลอยส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการระบบสาธารณสุขโดยรวมไปด้วย นวนิยายเรื่องนี้มุ่งสร้างความเข้าใจเรื่องการรักษาพยาบาลผู้ป่วย โดยพยายามเสนอภาพความคิด และความรู้สึกจากมุมมองของแพทย์และผู้ป่วยให้สมดุลกัน เช่น ในขณะที่ผู้ป่วยรอคิวพบแพทย์อย่างกระวนกระวาย เกิดความวิตกกังวลจนคิดฟุ้งซ่านทำให้ตั้งข้อกล่าวหาต่าง ๆ นานา แพทย์ก็มีความกระวนกระวายใจในการวินิจฉัยโรคให้รอบคอบถี่ถ้วนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนไข้ในเวลาอันจำกัด ในยามที่แพทย์ต้องตกลงใจใช้วิธีการรักษาขั้นเด็ดขาด เช่น การผ่าตัด ทั้งแพทย์และผู้ป่วยรวมทั้งญาติมิตรต่างหวังผลดีอันบวกคือแพทย์รักษาชีวิตให้รอดปลอดภัยและรักษาโรคให้หายขาดได้ แต่ความเป็นจริงที่ไม่อยากยอมรับกัน โดยเฉพาะฝ่ายผู้ป่วยคือ ภาวะเสี่ยงอันเกิดจาก "กลไกอันซับซ้อนของมนุษย์" ที่ทำให้บางครั้งเครื่องมือชิ้นเลิศ แพทย์ฝีมือเยี่ยม และทีมแพทย์ที่เชี่ยวชาญ ก็ไม่อาจเอาชนะความตายได้ ผู้ประพันธ์ผ่อนคลายความรู้สึกทหู่ในเรื่องความเจ็บป่วยและความตายด้วยการนำเสนอเรื่องราวความรักของคนใน แวดวงดังกล่าว โดยผูกปมปัญหาความรักของทั้งสองคู่ได้น่าสนใจและคลายปัญหาได้สมจริงและสมเหตุสมผล

โง่งโง่ง จึงเป็นนวนิยายที่นำเสนอความงดงามของชีวิตที่เกิดจากความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ และมีเมตตาาระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน โดยเฉพาะในเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วย ซึ่งส่งผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้นความรักในครอบครัว ความกตัญญูต่อบุพการี ความรักผูกพันระหว่างพี่น้องและ

ญาติมิตร ตลอดจนความมีน้ำใจเมตตา ในเพื่อนมนุษย์ของเหล่าจิตอาสา จึงเป็นด้วยสำคัญที่ช่วยเยียวยาความทุกข์ เท่า ๆ กับการที่ผู้ป่วยต้องพัฒนาจิตใจและอารมณ์ของตนให้เข้าใจและยอมรับความเป็นธรรมชาติของชีวิต นวนิยายเรื่องนี้แทบไม่มีตัวละครฝ่ายร้ายเลย แต่ผู้ประพันธ์สามารถผูกโครงเรื่องได้อย่างแยบคายโดยใช้ความทุกข์ ความป่วยไข้ และความตาย เป็นบุคคลวัตของตัวละครฝ่ายร้ายที่สร้างความขัดแย้งในโครงเรื่อง คือการต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับภาวะทางธรรมชาติ อันได้แก่ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย

ในด้านวรรณศิลป์ ผู้ประพันธ์พรรณนาและบรรยายได้เห็นภาพชัดเจนด้วยภาษาที่ราบรื่นทั้ง ๆ ที่เนื้อหาเป็นเรื่องหนักอารมณ์ การดำเนินเรื่องกลมกลื่น มีเอกภาพ รายละเอียดที่แทรกเข้ามา ไม่ว่าจะเป็ กกลอนหรือเพลงเหมาะกับบริบทของเรื่องและตัวละครทั้งสื่อความหรือขยายความ ได้อย่างมีศิลปะ จึงทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความคิดไปพร้อมกับเพลินอารมณ์

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลนวนิยายดีเด่น จากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2555)

คำนิยมจากคณะกรรมการ เขม่วนบุ๊กอวอร์ด ครั้งที่ 9 พ.ศ. 2555

หากเปรียบชตากรรมเป็นสีขาว ซึ่งหมายถึงจุดเริ่มต้นอันสว่างไสวของการเกิดและมรณกรรม เป็น สีดำ ซึ่งหมายถึง การดับวูบของแสงแห่งชีวิตไปสู่ความมืดมนอนธกาลของเขตแดนแห่งการไม่หวนคืน สีเทาที่อยู่ระหว่างภาวะแห่งการเปลี่ยนผ่านนี้คงได้แก่ ความเจ็บไข้จาก โรคาพยาธิและการเสื่อมไปของสังขาร

ภายใน “โถงสีเทา” ซึ่งเป็นฉากหลักของนวนิยายชื่อเรื่องเดียวกันนี้ ผู้เขียนคือ “เข็มพลอย” ได้นำชีวิตจริงข้ามหลายชั่ว ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นสีดำ-สีขาวมาเผชิญหน้ากัน บางครั้งนำมาผสมผสานกันจนเป็นสีเทา หลายครั้งได้สลายชีวิตตรงกันข้ามนั้นและคลี่คลายไปสู่ความเข้าใจร่วมกัน

ผู้เขียนได้หยิบยื่นพื้นที่อันเท่าเทียมกันให้แก่ตัวละครหลัก 2 กลุ่มคือแพทย์และผู้ป่วยได้เปล่งเสียงของตนออกมาผู้ป่วยโรคมะเร็งต้องต่อสู้ระหว่างความเป็น-ความตาย การรอดชีวิต-การพ่ายแพ้ต่อโรคร้าย รวมถึงชะตากรรมในเงื้อมมือญาติหรือคนในครอบครัวที่เลือกจะดูแลผู้ป่วยด้วยความเข้าใจหรือปล่อยไปตามยถากรรม ส่วนแพทย์เอง-ได้เผชิญหน้ากับหลายประเด็นที่เป็นกรณีพิพาทอันเผ็ดร้อนในสังคม เป็นต้นว่า จรรยาบรรณของแพทย์ การแปรเปลี่ยนอาชีพอันทรงเกียรติไปในเชิงพาณิชย์ การที่คนไข้หรือญาติคนไข้ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย หรือการร้องเรียนเนื่องจากการรักษาบกพร่อง จุดเด่น จุดด้อยของโรงพยาบาลรัฐ และ โรงพยาบาลเอกชน ซึ่งครอบคลุมถึงการบริหารจัดการระบบสาธารณสุขโดยรวมมุมมองด้านลบต่อสถาบันการรักษาพยาบาล ได้รับการทำให้สมดุลผ่านทัศนะและภาพการทำงานของแพทย์กลุ่มหนึ่งที่ยังคงรักษาอุดมคติในการอุทิศตนให้แก่การผดุงชีวิตมนุษย์ ผู้อ่านได้เห็นภาพและเกิดความเข้าใจในการทำงานและสภาพจิตใจของคนทั้งสองฝ่ายเป็นอย่างดี

ท่ามกลางการชกเย่อระหว่างความเป็นและความตายในโถงโถงสีเทาอันเคร่งเครียด ผู้แต่งบรรเทาความหดหู่ของผู้อ่านด้วยการสอดแทรกสุนทรียะทางดนตรี เดิมแต่มีไปในฉากต่าง ๆ เพื่อให้เห็นว่า

ในท่ามกลางความเศร้าหมองเป็นทุกข์ของผู้ป่วยไข้และเหล่าญาติ ยังมีมิตรอาวีผู้ให้กำลังใจด้วยเสียงดนตรี และด้วยการช่วยเหลือให้คำแนะนำ นอกจากนี้ผู้เขียนไม่บกพร่องในการนำเสนอความเป็นนิยายที่ชวนติดตามผ่านความรักของหนุ่มสาวสองคู่ซึ่งมีปัญหานักที่ต้องตัดสินใจเพื่อหาทางออกที่ดีที่สุดสำหรับการครองชีวิตคู่ อันทำให้โอง สีเทาเป็นนวนิยายที่มีสมดุลระหว่างการนำเสนอความจริงของชีวิตและสังคมกับความบันเทิงที่อ่านแล้วรื่นรมย์ใจ

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ดครั้งที่ 9 ประจำปี 2555)

7. นวนิยายเรื่องน้ำแฉ่นไฟ ซึ่งได้รับรางวัลนิยายดีเด่น ประจำปี พ.ศ.2554 จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 8 พ.ศ. 2554

เรื่องย่อ

เกือบ 20 ปีที่ตามหาลูกสาวที่หนีออกจากบ้าน สุดท้ายนายคัค ตรีมินตรา เจ้าของตลาดใหญ่ในวัยแปดสิบปี ได้พบกับดวงแก้วลูกสาวคนนั้น ญาติพี่น้องแทบจำดวงแก้วไม่ได้ เพราะภาพเด็กสาวสวย ฟุ้งเฟ้อราวกับเจ้าหญิงในอดีตได้แปรเปลี่ยนเป็นหญิงร่างท้วม แต่งตัวสมถะ ทั้งคู่ได้ปรับความเข้าใจกัน ดวงแก้วทำทุกอย่างที่จะทำให้นายคัคมีความสุขเพื่อทดแทนในสิ่งที่ตนเองทำผิดพลาดในอดีต นายคัคเองหลังจากที่ได้พบกับดวงแก้วก็มีชีวิตชีวขึ้น เมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่น ดวงแก้วถูกพ่อหลงโทษรุนแรงเนื่องด้วยเธอท้องในวัยที่ไม่เหมาะสมกับผู้ชายที่ไม่ดี จนกระทั่งแท้งลูกจึงได้หนีออกจากบ้านมาพึ่งพา ยินดีเพื่อนสนิทภรรยาของฉาน ยินดีเสียชีวิตเมื่อคลอดคลอดโคมได้ไม่นาน ดวงแก้วต้องทำหน้าที่เลี้ยงยล โคมและต่อมาได้ตกลงปลงใจเป็นภรรยาของฉานและเลี้ยงยล โคมเรื่อยมา กระทั่งมีลูกชายชื่อฉาน นายคัคอยากจะชดเชยช่วงชีวิตที่หายไปจากครอบครัวของ ดวงแก้ว นายคัคจึงซื้อที่ดินพร้อมขอให้ดวงแก้วกับฉานทำไร่ผักปลอดสารพิษตามแนวทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เพื่อส่งผลผลิตที่ตลาดตรีมิตรของเขา นับว่าเป็นการทำธุรกิจครบวงจรตามแนวคิดของตลาดสมัยใหม่

ขณะที่ครอบครัวของนายคัคและดวงแก้วกำลังเริ่มसानสายสัมพันธ์ใหม่ ยล โคมลูกสาวของยินดีที่ได้รับการเลี้ยงดูจากดวงแก้วตั้งแต่วัยได้ 2 เดือนกลับรู้สึกเป็นอื่น ยิ่งนายคัคให้ความรักความเมตตากับเธอ โดยไม่รู้อาจริงว่าเธอไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน ทำให้ยล โคมต้องเผชิญกับสภาวะกระอักกระอ่วนใจ และหลบหน้าญาติฝ่ายดวงแก้วทุกครั้งไป ฉานและดวงแก้วต่างเฝ้าหวังและเพียรพยายามคุยกับยล โคมแต่ก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งยล โคมเข้มแข็งพอจึงออกไปคุยกับฉานและดวงแก้วถึงความรู้สึกของตน ฉานและดวงแก้วต่างให้คำแนะนำที่ดีกับลูกสาวทำให้เธอมีความกล้าที่จะบอกความจริงกับทุกคน เมื่อยล โคมบอกความจริงกับทุกคนว่าตนเองไม่ใช่ลูกที่แท้จริงของดวงแก้ว กลับพบว่าทุกคนยังรักและดีกับเธออย่างเช่นที่เคยเป็นมา ทำให้ยล โคมค่อย ๆ เปิดใจและกลับมาสดใสอีกครั้งและเป็นมิตรกับครอบครัวของดวงแก้ว ทั้งครอบครัวของนายคัคและดวงแก้วต่างช่วยกันทำไร่ตามแนวพระราชดำริต่อไป

คำนิยามจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2554

นวนิยายที่เสนอภาพชีวิตของเกษตรกรไทยสมัยปัจจุบัน ที่ต้องต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการ ด้วยความเหน็ดเหนื่อย อดทน และอดออม ต้องใช้ทั้งสติ ปัญญา และความรอบรู้ในการแก้ปัญหา กว่าจะสามารถนำครอบครัวก้าวพ้นความยากจน สามารถเงยหน้าอ้าปากได้อย่างมีศักดิ์ศรี โดยเสนอควบคู่ไปกับภาพชีวิตของครอบครัวเศรษฐีเจ้าของตลาดสดพัฒนาในเมืองกรุงที่ต้องการทำให้กิจการตลาดของตนเป็นตลาดครบวงจรที่เป็นมิตรทั้งกับผู้ค้าและผู้ซื้อ ผู้เขียนนำภาพชีวิตทั้งสองแบบมาสอดร้อยเข้าด้วยกันอย่างแนบเนียนกลมกลืน ด้วยเส้นด้ายแห่งชีวิตของ “ดวงแก้ว” ซึ่งก้าวจากสถานะเด็กสาวสวย ร่ารวย และพุ่งเข้าไปสู่ความยากไร้แต่เปี่ยมน้ำใจและพลังที่จะต่อสู้เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีกว่าของคนระดับรากหญ้า เมื่อเธอมีประสบการณ์และวุฒิภาวะสูงขึ้น ได้กลับมาพบกับครอบครัวเดิมอีกครั้ง ก็เท่ากับเป็นการดึงปลายทั้งสองของเส้นด้ายเข้าหากัน จนกระทั่งแนวทางของเกษตรกรซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้ามาบรรจบกับวิถีของนายทุนผู้ทำกิจการตลาดได้อย่างเป็นรูปธรรม

ผู้เขียนสร้างตัวละครสองครอบครัวได้อย่างมีชีวิตชีวาและสมจริง ประกอบด้วยคนหลากหลายวัย หลากบุคลิก และนิสัยใจคอ แต่มีสิ่งหนึ่งที่สอดคล้องคล้ายคลึงกันคือ แต่ละครอบครัวต่างมีเจตนารมณ์ที่จะทำให้ส่วนของตนให้ดีขึ้น

สิ่งที่โดดเด่นและน่าสนใจอย่างยิ่งคือ ผู้เขียนได้นำแนวพระราชดำริเรื่องเกษตรทฤษฎีใหม่หรือการเกษตรแบบผสมผสานและหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็น “เนื้อ” ของนวนิยายส่วนตัวละครและเรื่องราวของพวกเขาเป็นเสมือน “น้ำ” ที่เข้ามาปรุงรสเพื่อจะได้ “แกง” ที่มีรสชาติกลมกล่อมและเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้บริโภค การนำข้อมูลวิชาการจำนวนมากมาเสนอในนวนิยายนับเป็นงานที่ทำทนายสำหรับนักเขียน หากในเรื่อง นำเล่นไฟ ฤกษ์ณา อโศกสิน สามารถบดข้อมูลจนเนียนละเอียดแล้วละลายเข้ากับน้ำแกงรสเลิศ ในการอ่านนวนิยายเรื่องนี้ผู้อ่านจึงได้เสพทั้งสุนทรียรสและคุณค่าทางวิชาการไปพร้อมกัน (ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลนวนิยายดีเด่น จากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปี พ.ศ. 2554)

คำนิยามจากคณะกรรมการ เซเวนบุ๊กอวอร์ด ครั้งที่ 8 พ.ศ. 2554

นวนิยายเรื่องน้ำเล่นไฟของฤกษ์ณา อโศกสิน นำเสนอคุณค่าของอาชีพเกษตรกรผ่านเรื่องราวของครอบครัวเกษตรกรก้าวหน้าไปพร้อมกับครอบครัวของเศรษฐีเจ้าของตลาดสดสมัยใหม่ ทั้งสองครอบครัวมีลักษณะที่เหมือนกันคือประกอบอาชีพด้วยจิตใจมุ่งมั่น ขยันขันแข็ง อดทน และดำรงตนด้วยความซื่อสัตย์และอดออม ประกอบกับใช้สติ ปัญญา ความรู้ที่สืบทอดจากภูมิปัญญาดั้งเดิมของบรรพบุรุษ และนำแนวพระราชดำริเรื่องเกษตรทฤษฎีใหม่และหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการทำมาหาเลี้ยงชีพและดำรงตน ให้พอดี พอประมาณ และพอใจอันสร้างความสุขแก่บุคคลและสังคมอย่างยั่งยืน เส้นทางของเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าคุณภาพ ปลอดภัย ที่ใส่ใจความรักความอาทรลงในทุกพืชผลและพื้นดิน รับผิดชอบต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อม จึงมาบรรจบกับนายทุนเจ้าของตลาดผู้มีเจตนารมณ์ในการจำหน่ายสินค้าดี สร้าง

ริมคุณภาพชีวิตแก่ผู้บริโภค พร้อมกับดำเนินธุรกิจของตนให้เป็นตลาดสดครบวงจรที่สะอาด สะดวก
 อดภัย เป็นธรรม และเป็นมิตรทั้งผู้ขายและผู้ซื้อ

นายทุนและเกษตรกรดูเหมือนจะเป็นคู่ตรงข้าม โดยฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าของเปรียบ อีกฝ่ายหนึ่งเป็น
 ลีเปรียบ แต่ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เลวดูเหมือนอยู่คนละขั้ว คนละฝ่าย อาจ
 มีใช้สิ่งที่แย้งกัน หากแต่อาจจะเป็นสิ่งที่เสริมให้อีกฝ่ายหนึ่งโดยเด่นขึ้นเมื่อความสัมพันธ์นั้นดำเนินไปตาม
 ธรรมชาติและตามธรรมชาติ น้ำเป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับไฟ หากแต่แสงเจิดจ้าของไฟที่ส่องกระทบน้ำทำให้เกิด
 ระกายระยิบระยับ คลื่นน้ำและแสงไฟจึงเล่นล้อกันไปมาเป็นภาพงดงามจับใจ ดังข้อความที่ผู้ประพันธ์
 รรยายไว้ว่า “ยามเมื่อลมพัดมาพาเอาระลอกน้ำในนาุ้งเล่นลือวพลิวตามกัน ครั้นกระทบแสงอาทิตย์อัน
 เราคกล้า ก็ยิ่งสะท้อนประกายพาน้ำระยิบระยับจับนัยน์ตาจำเริญใจ” ดังนั้น นวนิยายเรื่องน้ำเล่นไฟจึง
 สนอให้เห็นว่านายทุนและเกษตรกรต่างต้องพึ่งพาเกื้อกูลส่งเสริมซึ่งกันและกัน อันเป็นการดำเนินเศรษฐกิจ
 แบบสร้างสรรค์ โดยมีเป้าหมายในการส่งเสริมคุณภาพของชีวิต คุณภาพของสังคม คุณภาพของประเทศชาติ
 และคุณภาพของประชาคมโลกในที่สุด

ถึงแม้ว่านวนิยายเรื่องนี้จะนำเสนอประเด็นทางสังคมที่หนักหน่วง แต่ผู้ประพันธ์ก็ได้ละเลย
 เสน่ห์ของนวนิยายที่ชวนอ่านด้วยการสร้างปมขัดแย้งในกรอบคร่าว ปมขัดแย้งในใจของตัวละคร และความ
 ไม่ลงรอยกันของตัวละครคู่เอก ซึ่งในที่สุดก็คลี่คลายลงด้วยดี เพราะมีความรักและอุดมคติชีวิตไปในทิศทาง
 เดียวกัน

ด้วยเหตุที่นวนิยายเรื่องน้ำเล่นไฟมีความโดดเด่นในด้านเนื้อหา แนวคิดที่สร้างสรรค์การสร้างตัว
 ละครที่มีชีวิตชีวา การนำเสนออารมณ์ที่บันเทิงใจ ภาษาและกลศิลป์ที่เนียบงามด้วยฝีมือของผู้ประพันธ์ที่
 ได้รับการเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ คณะกรรมการจึงมีมติให้นวนิยายเรื่องนี้ได้รับ
 รางวัลชนะเลิศ รางวัลเชว่นบู๊คอวอร์ด ประจำปี 2554

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเชว่นบู๊คอวอร์ด ครั้งที่ 8 พ.ศ. 2554)

8. นวนิยายเรื่องลับแล แก่งคอย ซึ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์)
 ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2552 และรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเชว่นบู๊คอวอร์ด ครั้งที่ 6 พ.ศ.
 2552

เรื่องย่อ

เรื่องราวเริ่มที่ตัวปีใหม่ พ่อของลับแลเป็นลูกชายคนโต ที่มีพี่น้องร่วมกัน 3 คนจากปู่เจือและย่าจู่
 ผู้อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ มาปักหลักอยู่อย่างเร่ร่อนที่อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ในฐานะคนคอย
 รับจ้างเก็บของปอกและขนมะพร้าวในสวนของคนไทยผู้ให้ที่พึ่งพิง แต่แล้วปู่เจือก็มาจากไปเพราะเชื่อใน
 ความขลังของการสักยันต์ จึงเดินเข้าไปในวงเหล้าของกลุ่มชายฉกรรจ์ แล้วถูกรุมทำร้ายจนเลือดตกในตาย

ด้วยเหตุนี้ ปีใหม่ลูกชายคนโต พ่อของลับแลจึงกลายเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องคอยดูแลเลี้ยงแม่และน้อง ๆ อีกหลายชีวิตด้วยกัน

พ่อของลับแลได้แต่งตั้งแม่ให้แรงงานจนได้เป็นช่างในโรงงานซีเมนต์ที่ อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ่อพยายามชวนขวยเพื่อให้ตนเองและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่เมื่อล่อ ภรรยาคนแรกมาควนจากไปด้วยโรคมะเร็งรังไข่หลังจากที่คลอดแก่งคอย ทิพย์พี่เลี้ยงแก่งคอย ในเวลาต่อมาได้กลายเป็นภรรยาของปีใหม่ จนให้กำเนิดลับแล ผู้เล่าเรื่องนี้

ตั้งแต่ที่ล่อ แม่ของแก่งคอยเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งรังไข่ ปีใหม่มีนิสัยจนเฉียวเกรี้ยวกราด อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่อยู่กับร่องกับรอย และทุกครั้งที่มาเหล่าเขาจะพาดคำทอทิพย์ พี่เลี้ยงของแก่งคอย จนชาวบ้านบริเวณนั้นทนเห็นพฤติกรรมที่ปีใหม่ทำไม่ได้ต่อทิพย์ จึงยุยงให้ทิพย์เลิกดูแลปีใหม่และแก่งคอย ทิพย์ขณะนั้นมั่นใจว่าปีใหม่จะอยู่ไม่ได้ถ้าขาดเธอ เธอต้องการยืนยันความเชื่อนั้น จึงฝากแก่งคอยไว้กับเพื่อนบ้านและเดินทางกลับจังหวัดขอนแก่น และเป็นอย่างที่ทิพย์คาดการณ์ไว้ ปีใหม่เดินทางมาจังหวัดขอนแก่น เพื่อมาสู่ขอทิพย์ หลังเสร็จพิธีแต่งงานปีใหม่และทิพย์พากันกลับมาอำเภอแก่งคอยในฐานะภรรยาของเขา ไม่นานทิพย์ก็ให้กำเนิดลูกชาย ชื่อว่าลับแล ทำงานได้อีกไม่นานปีใหม่ก็ตัดสินใจย้ายออกจากบ้านเช่า มาปลูกบ้านของตนเอง เมื่อย้ายไปอยู่บ้านใหม่ ทิพย์ผูกมิตรกับเพื่อนบ้านด้วยการแบ่งกับข้าวและตีเลข หวยด้วยกันกับเพื่อนบ้านจนสนิทชิดเชื้อกับคนบริเวณนั้น ต่อมากลุ่มแม่บ้านของทิพย์นอกจากจะเล่นหวยกันแล้ว ยังตั้งวงไฟเล่นตอนพักกลางวัน เมื่อรู้ไปถึงหูของปีใหม่ เขาทั้งคู่ทะเลาะกันบ่อยครั้ง และทุกครั้งจะจบลงด้วยทิพย์สงบปากสงบคำแล้วเดินเข้าห้องครัวไป ลับแลเห็นภาพนี้จนกระทั่งพ่อจากไปด้วยโรคมะเร็งตับ

เมื่อปีใหม่จากไป ทิพย์เพิ่งทราบว่าครอบครัวของตนเองมีหนี้สินมากมาย เธอจึงตัดสินใจแบ่งขายที่ดินที่บ้านเพื่อนำเงินไปใช้หนี้ การแบ่งที่ดินขายที่เปรียบเสมือนตัวแทนของพ่อทำให้ลับแลไม่พอใจเป็นอย่างมาก เมื่อใช้หนี้จนหมดทิพย์จึงเปิดบ้านทำเป็นห้องเช่า และขายของชำเล็ก ๆ กระทั่งสัมพันธ์เดินทางผ่านมาพบรักกับทิพย์ ทิพย์พาลลับแลย้ายไปอยู่กับสัมพันธ์ที่จังหวัดชัยภูมิ ลับแลทำพฤติกรรมคืออื่นไม่ยอมไปเรียน ไม่ช่วยงานบ้าน และยังคงขอยจับดาอุทิพย์เข้านอนทุกคืน จนทิพย์และสัมพันธ์คิดไปว่าลับแลถูกผีเข้า ลับแลจึงถูกทิพย์ผู้เป็นแม่และพ่อเลี้ยงนำไปฝากหลวงพ่ที่วัด ให้พระช่วยดูแลปัดเป่าเหตุร้ายออกไป เมื่ออยู่ที่วัดลับแลได้เล่าเรื่องความหลังของครอบครัว โดยปิดบังความจริงโดยโยนการกระทำที่ไม่ดีในอดีตว่าเป็นการกระทำของแก่งคอยชายคนละแม่ของลับแลที่เสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่อายุ 5 ขวบ

ถึงวันครบกำหนดที่ทิพย์จะพาตัวลับแลกลับบ้าน หลวงพ่อได้ล่วงความจริงจากลับแลต่อหน้าทิพย์พร้อมทั้งสวดชัยมงคลคาถา ลับแลได้ยอมรับว่าตนเองถูกผีเข้าให้ทิพย์และคนอื่น ๆ สบายใจ หลังจากเรื่องราวคลี่คลายไปได้ด้วยดี ก่อนกลับหลวงพ่เรียกลับแลให้อยู่ด้วยตามลำพังและสอนให้เขารู้จักการละอิตตา ลับแลได้เรียนรู้ว่าเขายังเด็กที่จะเข้าใจและตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ หลังกลับจากวัดลับแลไปเรียนต่อจนจบบัณฑิตด้านศิลปะและใช้ชีวิตอย่างคนปกติทั่วไป

คำประกาศของคณะกรรมการการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน
(ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2552

นวนิยายเรื่อง ลับแล, แก่งคอย ของอุทิศ เหมาะมูล เสนอมิติอันซับซ้อนของตัวตนมนุษย์ที่แยก
ไม่ออกจากรากเหง้า ชาติพันธุ์ ชุมชน ความเชื่อ และเรื่องเล่า ผู้เขียนเล่าเรื่องชีวิตมนุษย์ที่ต้องเผชิญความ
คาดหวังซึ่งไม่อาจต้านทานได้และพยายามค้นร่นหาทางออก

ผู้เขียนใช้กลวิธีอันแยบยลสร้างตัวละครที่มีเลือดเนื้อและอารมณ์ราวกับมีตัวตนจริง สร้างฉาก
และบรรยากาศได้อย่างมีชีวิตชีวา และใช้ภาษาที่เรียบง่ายแต่ทรงพลัง แสดงจินตภาพกระจ่างและงดงาม

(คำประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์ ประจำปีพุทธศักราช 2552)

คำนิยมจากคณะกรรมการ เซเวนบูคเอดส์ ครั้งที่ 6 พ.ศ. 2552

ลับแล, แก่งคอย นวนิยายของอุทิศ เหมาะมูล เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่พยายามจัดขึ้น
กรอบชีวิตตามแนวทางเข้มงวดที่พ่อกำหนดให้ การหมกมุ่นอยู่กับความสูญเสียและความผิดหวังในชีวิตทำให้
ให้ตัวละครสร้างโลกจินตนาการเพื่อลวงตัวเองและลวงคนอื่น เขามีความสุขกับโลกลวงที่ทำให้สามารถ
กล่าวโทษคนอื่นได้ สะใจทั้งพ่อผู้มีอิตตาสูง และแม่ผู้อ่อนแอ รวมทั้งแฝงตัวเป็นคนอื่นเพื่อปฏิเสธความ
เลวร้ายต่าง ๆ ที่ตนเองกระทำ ชีวิตอันสับสนของตัวละครคลี่คลายลง ได้ก็ด้วยการมีสติ คือความรู้ตัว และ
ปัญญา คือความรู้ทั่ว ทำให้ได้คิดอย่างมีเหตุมีผล ไม่มั่งงายเพื่อยืนหยัดและยืนยงตัวตนแท้จริง

นวนิยายเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องสลับตัดจากไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันและจงใจให้
รายละเอียดของเรื่องราวต่าง ๆ มาก เหมือนกับจะแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งมีผลสะท้อนถึง
คนอื่น ๆ และสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตมีผลสะท้อนถึงปัจจุบันแม้ผู้เขียนจะเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครเอก
ซึ่งน่าจะทำให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดของตัวละครนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันผู้เขียนมีชั้นเชิงความสามารถที่
ทำให้ผู้อ่านเข้าใจพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครอื่น ๆ ในแง่มุมที่แตกต่างไป ตัวละครในเรื่อง
จึงมีมิติลึกและซับซ้อนเช่นเดียวกับมนุษย์จริง การแสดงให้เห็นว่าสิ่งใด สิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมีหลาย
มุมมองยังมีแทรกอยู่อีกหลายเรื่องหลายเหตุการณ์รวมทั้งการที่ตัวละครผ่านพ้นวิกฤติชีวิตมาได้ แต่จะด้วย
จิตบำบัด ความเชื่อ ไสยศาสตร์หรือหลักธรรมทางพุทธศาสนาแล้วแต่จะมองจากมุมของใคร นอกจากนี้ ใน
ระหว่างเรื่องเล่าของตัวละครเอก นวนิยายเรื่องนี้ยังบอกเล่าถึงความเคลื่อนไหวของสังคมไทย รวมทั้งความ
ไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสรรพสิ่ง และความเปราะบางของความสัมพันธ์ของมนุษย์ ที่อาจแตกหักลงง่าย ๆ
เพียงเพราะยึดมั่นอยู่ในความคิดและวิถีทางของตนเอง

นวนิยายเรื่องนี้มีเสน่ห์ทางวรรณศิลป์ที่การสร้างความคลุมเครือให้แก่ตัวละครและเหตุการณ์อยู่
ตลอดทั้งเรื่อง กล่าวได้ว่าผู้เขียนจงใจเล่นกับความจริงและความลวงเพื่อแสดงให้เราเห็นว่าเมื่อสกดสิ่งลวง
ต่าง ๆ ในชีวิตออกไปแล้ว ความจริงของชีวิตคือความงดงาม แจกเช่นประติมากรที่สกดส่วนเกินบนแท่งหิน
อ่อน เพื่อให้ได้รูปแกะสลักที่งดงามที่สุด

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเวนบูคเอดส์ ครั้งที่ 6 พ.ศ. 2552)

9. นวนิยายเรื่องยิ่งฟ้ามหานที ซึ่งได้รับรางวัลชมเชยนวนิยายดีเด่น ประจำปี พ.ศ.2551 จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยาย จากเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2551

เรื่องย่อ

กำไลแก้ว ลูกสาวคนสุดท้ายของแม่ที่มีลูกกัน 4 คน พี่น้องชายหญิงต่างแยกย้ายกันไปมีครอบครัวของตนเอง เมื่อแม่ล้มป่วยเป็นอัมพาต มีเพียงกำไลแก้วเท่านั้นที่คอยดูแลแม่ ส่วนพี่น้องช่วยเหลือค่าใช้จ่ายด้วยการหารเฉลี่ย การดูแลแม่เริ่มยากขึ้น เนื่องจากจิตใจของผู้ป่วยอ่อนแอ แม่เรียกหาแต่กำไลแก้วไม่ให้ห่างตัว ทำให้กำไลแก้วมีปัญหาทั้งเรื่องของการทำงานที่ทำงานเพราะต้องลามาดูแลแม่บ่อยครั้ง และเธอยังมีปัญหากับภรรยาคนรักที่คบหากันมานาน กลับริบตัวออกห่างอย่างง่าย ๆ กำไลแก้วเริ่มท้อกับชีวิตที่เป็นอยู่ จึงตัดสินใจรับข้อเสนอของพี่ ๆ คือการส่งแม่ไปอยู่สถานบริบาล

ขณะที่แม่อยู่ในสถานบริบาล แม่ถูกกระทำขี้จากเจ้าพนักงานของสถานบริบาลทั้งจากการพูดจาข่มขู่ กริยาของเจ้าพนักงานที่กระแทกกระทั้น สร้างความอับอายให้กับแม่เช่นการเปลี่ยนผ้าอ้อมโดยไม่ปิดประตูห้อง หรือการเปลือยท่อนล่างทิ้งไว้ให้อับอาย แต่ด้วยความรักลูก แมก็ไม่เคยบอกให้ลูก ๆ รู้ เพราะกลัวว่าตนเองจะสร้างความลำบากให้กับลูก ๆ

กระทั่งอมาตย์ได้เข้ามาในชีวิตของกำไลแก้ว ด้วยความเหมือนกันในหน้าที่รับผิดชอบ ชายหนุ่มที่หน้าตาธรรมดา ไม่หล่อเหลาอย่างภรรยา คนรักเก่าของกำไลแก้ว อมาตย์คือเป็นกำลังใจให้กำไลแก้วจนความผูกพันนั้นกลายเป็นความรัก

เมื่อรู้ว่าเจ้าพนักงานของสถานบริบาลปฏิบัติต่อแม่ไม่ใคร่ดีนัก กำไลแก้วตัดสินใจพาแม่กลับบ้าน โดยขกอดคิดเมื่อครั้งเธอเป็นเด็ก แม่คอยดูแลและปกป้องเธอด้วยท่าทีแข็งแกร่ง จริงจัง เป็นเหตุผลในการหารื้อกับพี่ ๆ ขณะนั้นภรรยา แฟนเก่าของกำไลแก้ว รู้สึกเสียหน้าที่กำไลแก้วไปคบอมาตย์ผู้ชายที่ไม่มีอะไรสู้เขาได้เลย แต่กำไลแก้วปฏิเสธที่จะกลับไปคบกับภรรยา ทำให้เขาโกรธแค้น ภรรยาจึงเข้ามาข่มเหงเธอถึงที่บ้าน แม่ผู้เป็นอัมพาตลุกขึ้นมาช่วยลูกสาว แต่กลับถูกภรรยาทำร้ายทั้งแม่และกำไลแก้ว เสียงป้าของจากแม่และตะโกนร้องขอความช่วยเหลือของกำไลแก้ว ทำให้เพื่อนบ้านที่ได้ยินเสียงผิดปกติและเข้าช่วยเหลือทั้งคู่ได้ทันเวลา

แม่ของภรรยาได้เข้ามาขอโทษแทนลูกชายที่ทำไม่ดีในครั้งนี้ต่อแม่ของกำไลแก้ว และได้รับการยกโทษ หล่อนได้ส่งภรรยาไปอยู่ต่างประเทศตามที่ได้ให้สัญญาไว้กับแม่ของกำไลแก้ว ส่วนกำไลแก้วแต่งงานกับอมาตย์สร้างครอบครัวของเธอเองไปพร้อม ๆ กับดูแลแม่ของเธอและครอบครัวของอมาตย์

คำนิยามจากคณะกรรมการ เซเวนบีคควอร์ด ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2551

ปัญหาเกี่ยวกับผู้สูงอายุนับเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งที่เกิดในสังคมที่วิทยาการด้านสาธารณสุข มีความเจริญก้าวหน้าอย่างสูง คนอายุยืนขึ้นทำให้ผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และในขณะเดียวกันสังคม มีการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างครอบครัว ครอบครัวมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น และใน ขณะเดียวกันสังคมมีการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างครอบครัว ครอบครัวมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวมาก ยิ่งขึ้น ลูกแต่งงานแล้วแยกย้ายจากครอบครัวของพ่อแม่ออกไปสร้างครอบครัวใหม่ของตนเอง ทำให้การ ดูแลพ่อแม่ผู้สูงอายุ ทำหายสำนึกความคิดและการตัดสินใจของผู้เป็นลูก

นวนิยายเรื่อง **ยิ่งฟ้ามหานที** ของกนกวลี พจนปกรณ์ นำเสนอปัญหาเหล่านี้ไว้อย่างเข้มข้นผ่าน เรื่องราวของครอบครัวหนึ่งที่มีแม่เป็นอัมพาตครึ่งซีกเพราะเส้นโลหิตในสมองแตก กำไลแก้วลูกสาวคน สุดท้อง ซึ่งยังเป็นโสเภณีนักร้องเพราะพี่น้องคนอื่นต่างมีภาระเรื่องครอบครัวของตน ครอบครัวนี้ไม่มี ปัญหาด้านการเงินที่ต้องใช้ในการดูแลรักษาพยาบาลแม่ผู้เจ็บป่วย เพราะพี่ ๆ มีฐานะมั่งคั่งจึงยินดีรับภาระ ค่าใช้จ่ายทุกอย่างซึ่งเป็นเงินจำนวนมาก แต่ทั้งภาระการพยาบาลเป็นของน้องสาว กำไลแก้วมีงานทำใน บริษัทต่างชาติแห่งหนึ่ง และกำลังตกหลุมรักชายคนหนึ่งอย่างจริงจัง การดูแลแม่ซึ่งเจ็บป่วยทางกายยังไม่ หนักหนาเท่ากับการดูแลจิตใจที่ประสาบ เพราะร่างกายที่เจ็บป่วยพลอยทำให้จิตใจของนางอุบลป่วยไข้ไป ด้วย นอกจากควบคุมระบบต่าง ๆ ในร่างกายไม่ได้แล้ว นางยังควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ และเรียกร้องให้ กำไลแก้วอยู่ใกล้ซัดตลอดเวลา กำไลแก้วจึงอยู่ในภาวะถูกกดดันจากแม่ จากคนรัก และจากความเข้มงวด ของเจ้าของบริษัท ดังนั้น โครงการพาแม่ไปอยู่ที่สถานพยาบาลที่พี่ ๆ เคยนำเสนอจึงถูกรื้อฟื้นมาทบทวนกัน ใหม่อีกครั้ง และในที่สุดลูก ๆ ทุกคนเห็นพ้องว่าการที่แม่อยู่ในสถานพยาบาลเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับ ทุกคน เพราะแม่จะได้รับการดูแลจากแพทย์และพยาบาลตลอดเวลา ส่วนลูก ๆ จะได้ดำเนินชีวิตของตนเอง ได้อย่างอิสระ แต่หลังจากนั้น กำไลแก้วก็พบว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิด

นวนิยายเรื่องนี้แสดงความขัดแย้งในใจของตัวละครผู้เป็นแม่และผู้เป็นลูก โดยเฉพาะกำไลแก้ว ที่เป็นตัวเอกของเรื่องจนทำให้ผู้อ่านสะท้อนอารมณ์อย่างยิ่ง ความรักของแม่ที่ไม่อยากให้ลูกลำบากกาย ลำบากใจ และความรู้สึกผิดในใจของลูกที่ไม่ทุ่มเทเสียสละอย่างเต็มที่เพื่อแสดงความรักและความกตัญญูต่อ แม่ เชื่อดีใจผู้อ่านให้แทบน้ำตาริน ไปพร้อมกับตัวละคร ผู้เขียนใช้ภาพเปรียบเทียบครอบครัว 2 ครอบครัวที่มีปัญหาการดูแลคนในครอบครัวที่เป็นอัมพาตเหมือนกัน ครอบครัวของอมาตย์ดูแลพี่ชายที่เป็น อัมพาตด้วยความรักความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดจนวาระสุดท้ายของชีวิต ทุกคนคือใจที่มีโอกาสมอบความรัก ให้คนที่ตนรักได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องเสียใจหรือเสียกายภายหลัง ส่วนครอบครัวของกำไลแก้วให้แม่ไปอยู่ สถานพยาบาลที่เลือกเฟ้นอย่างดี แต่เมื่อกำไลแก้วรับรู้และมองเห็นสายใยแห่งความรักที่อวลอุ่นอยู่ในบ้าน ของอมาตย์ก็ทำให้ กำไลแก้วมีกำลังใจ และมองเห็นหนทางคลี่คลายปัญหาของตนเพื่อที่จะได้ดูแลแม่อย่าง ใกล้ชิดที่บ้านตลอดไป

ยิ่งฟ้ามหานทีเป็นนวนิยายสะท้อนสังคมที่เสนอให้เห็นว่าแม้การส่งบุคลากรผู้ชราและเจ็บป่วยไป อยู่สถานพยาบาล จะเป็นทางเลือกหนึ่งที่สะดวกสำหรับคนในสังคมไทยปัจจุบัน แต่น่าจะเป็นเพียงทางเลือก

สุดท้าย เพราะแท้ที่จริงแล้วผู้เป็นลูกยังมีทางออกที่งดงามอยู่ ขอเพียงแต่ยึดมั่นในความรักต่อพ่อแม่ ขอม
เสียดสีความสุขส่วนตัวเพราะเป็นโอกาสสุดท้ายแล้วที่จะได้ตอบแทนความรักอันยิ่งใหญ่ของบุพการี

ด้วยคุณค่าด้านเนื้อหา ความคิด และกลวิธีการวรรณศิลป์ นวนิยายเรื่อง **ยิ่งฟ้ามหานที** จึงได้รับ
การตัดสินให้ได้รับรางวัลชนะเลิศ รางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ประจำปี 2551

(ผลประกาศจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2551)

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกการวิเคราะห์ภาพลักษณ์สตรีในนวนิยายไทย

เรื่อง ในรูปเงา

ผู้แต่ง เงาจันทร์

ชื่อตัวละครสตรี ว่าน

เนื้อเรื่องย่อ

พร้อมพ่อลูกอ่อนต้องเลี้ยงลูกชายคือนายพลีวเพียงลำพัง เนื่องจากภรรยาเสียชีวิตไปตั้งแต่พลีวยังเป็นเด็ก ชาวบ้านเล่ากันว่าไปต่าง ๆ นานาว่าแม่ของพลีวฆ่าตัวตายเพราะคบชู้จนตั้งท้อง ตั้งแต่แม่ของพลีวเสียชีวิต พร้อมเปลี่ยนเป็นคนที่เงียบขรึม ไม่สูงส่งกับผู้ที่เคยเวรเวราร้ายผู้เลี้ยงวัวด้วยกัน ระหว่างที่พร้อมพาพลีวไปทำนาได้พบกับเด็กหญิงคนหนึ่งรุ่นราวคราวเดียวกับพลีว ว่านเด็กหญิงตัวเล็กต้องทำงานหนักทั้งหอบน้ำ ก่อไฟ ทำอาหาร และเลี้ยงสัตว์ แทนนางแว แม่ขี้เมาและมารัก แม้ว่าพร้อมจะไม่ชอบผู้หญิงอย่างนางแว แม่ของว่าน แต่ทุกเย็นก่อนกลับบ้านเขาจะแวะไปช่วยว่านหอบน้ำ จุดไฟ ยกหม้อต้มน้ำ ซ่อมเส้าหมู แต่ไม่พูดจาอะไรกับว่านเลยนอกจากการออกคำสั่งให้เธอไปอาบน้ำสระผม

ในเวลาต่อมา พลีวอายุได้ 18 ปี เขามีความสุขกับการเลี้ยงวัวชื่อเจ้าดอกรุ่งรัง วัวที่พ่อเขาขอให้ป็นสมบัติของเขา เจ้าวัวหนุ่มของเขาสร้างความเดือดร้อนให้กับเพื่อนบ้าน ทำให้พร้อมอ่อนใจที่ต้องคอยเที่ยว ขอโทษชาวบ้านไปทั่วหมู่บ้าน แต่พลีวเห็นว่านั่นคือผลงานที่ดีของเจ้าดอกรุ่งรังที่ทำให้พ่อของเขาออกจากความเจ็บและได้พูดจากับผู้อื่น เพราะความดีของมันทำให้พร้อมกับตาร้ายต้องคอยจัดการปราบพยศด้วยการทุบตีมันหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เจ้าดอกรุ่งรังอาฆาตพร้อมกับตาร้ายเป็นอย่างมาก จนวันหนึ่งที่เจ้าดอกรุ่งรังหลุดออกจากคอก มันได้แก้แค้นพร้อมด้วยการวิ่งเข้าไปถีบเขาเข้าที่หน้าอกอย่างแรงจนพร้อมทรุดกองกับพื้นอาการสาหัส เขาพักฟื้นอยู่ที่บ้านนานหลายวันจนชายผลคนข้างบ้านทนไม่ไหว ไปเรียกหมออนามัยมาดูแล ว่านเด็กหญิงตัวน้อยที่พร้อมเคยช่วยเหลือทุกเย็นหลังกลับจากทำนาคอนั้น ขณะนี้เธอเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขได้เข้ามาดูแลพร้อมอย่างเอาใจใส่ ว่านประทับใจพร้อมมาตั้งแต่เด็ก โดยไม่รู้ว่าความประทับใจนั้นแปรเปลี่ยนเป็นความรักตั้งแต่เมื่อไหร่ เธอพยายามเป็นอย่างมากที่จะได้กลับมาทำงานยังตำบลนี้ ได้อยู่ใกล้ ๆ เขา แต่โชคชะตาช่างเล่นตลกกับพวกเขาซะเหลือเกิน ระหว่างที่ว่านดูแลพร้อมด้วยความรักเกินกว่าเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีให้กับคนไข้ ความรักของพลีวที่มีให้ว่านมีมากขึ้นไปพร้อม ๆ กับที่

พร้อมสัมผัสกับความรักที่ว่ามีให้ตนได้ แต่พร้อมก็ต้องเก็บมันไว้แต่เพียงในใจ เพราะมองออกว่าลูกชายของตนได้รักผู้หญิงคนนี้อย่างเต็มหัวใจไปแล้ว

ในวันที่พร้อมหายจากอาการไข้และกลับมาพูดได้อย่างเดิม พร้อมได้ออกไปซื้อขायวัวเหมือนอย่างแต่ก่อน ว่านได้แอบติดตามเขาไปด้วย ก่อนไปหล่อนได้มาที่บ้านและรับปากแต่งงานกับพลีว เพราะว่าจะคิดจะตามไปเพื่อบอกความในใจของตนให้เขารับรู้และอยากจะถามให้แน่ใจว่าเขาได้คิดเห็นเดียวกับเธอใช่หรือไม่ ว่านเคาออกว่าถึงแม้พร้อมจะบอกว่ารักเธอเช่นกันแต่เมื่อเขาเดินทางกลับมาถึงบ้านเขาจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเหตุผลเพราะพร้อมรู้ว่าพลีวรักว่านและพร้อมก็รักลูกชายมากกว่าสิ่งใด แต่หล่อนอยากจะอยู่กับเขาตลอดไป ระหว่างที่ว่านแอบตามพร้อมไป พร้อมไม่รู้เรื่องการแต่งงานของว่านกับพลีว พร้อมกับว่านมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน เมื่อพร้อมกลับถึงบ้าน พลีวได้เข้ามาบอกเรื่องการแต่งงานของเขากับว่าน พร้อมตกใจและพยายามเก็บความในใจไว้ วันต่อมาขณะที่พลีวไม่อยู่บ้าน พร้อมและว่านทะเลาะกันอย่างหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเขาสองคน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่พลีวกลับเข้ามาในบ้านและได้แอบได้ยินเรื่องราวทั้งหมด เขาเสียใจ เหมือนดังคนไร้สติแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ จึงปีนขึ้นไปร้องไห้บนลอมฟางเพียงลำพัง เป็นจังหวะเดียวกับเจ้าดอกจิ้งหูลุดออกจากคอกเพื่อจะไปผสมพันธุ์กับนางชบาวิวดาว ร้ายเข้ามาแยกวัว เขาถูกเจ้าดอกจิ้งหูลูทำร้ายจึงร้องเรียกพร้อมให้เข้าไปช่วย พร้อมที่เพิ่งหายป่วยเข้าไปช่วย แต่พลาดท่าถูกเจ้าดอกจิ้งหูลูใช้เขาแทงทะลุอกจนเสียชีวิต พลีวเห็นเหตุการณ์มาโดยตลอดแต่ไม่ได้เข้าไปช่วย เขาตกใจและสับสนอย่างสุดขีดกระทั่งสลบไป

การสร้างภาพลักษณ์ของตัวละครสตรี

1. การสร้างลักษณะภายนอกของตัวละครสตรีที่เป็นตัวละครเอก (ลักษณะภายนอกของตัวละครสตรีที่เป็นตัวละครเอก เช่น รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย บุคลิก ฐานะ ความรู้ เป็นต้น)

1.1 รูปร่างหน้าตาและการแต่งกาย

แต่นั้นใครกันนะกำลังชะเง้อชะเง้อเก็บดอกไม้ช้อนสีขาวซึ่งลำต้นของมันขึ้นเป็นพุ่มเป็นดงคางคินอยู่ตรงมุมบันไดบ้านห้องแชนที่ขึ้นออกไปเก็บดอกไม้ข้างกลมกลิ้งราวางข้าง ผิวขาวนวนนิยมนดูกลีบมะลิชนวนให้ตะลึงชม

(หน้า 65-66)

เจ้าพลีวเห็นแต่เสื้อหน้าด้านข้างของแก้มซึ่งผุดผ่อง จมูกโด่ง และปลายขนตาองหนานปิ่นแพ ... เจ้าของร่างอันอ่อนแออันอรชรยังคงหันหลังให้เขา

(หน้า 66)

น้ำตาหยดผ่านฝ่ามือหล่อนเป็นแนวยาว หยดลงบนท่อนแขนบอบบางซึ่งมีผิวหนังผ่อง
แล้วหยดใส่ตักของหล่อนพรู ๆ

(หน้า 118-119)

...เมื่อเขาร้องเรียกหล่อนก็หันมาด้วยกิริยาดังเดิมคังนางกวางที่ชำเลื่องเลามาด้วยนคร
คมขำและเส้นผมยาวปลิวสะบัดไปข้างหลัง หล่อนสวดยศผาดละลายหัวใจเขาจนลืมหูลืมทุก ๆ สิ่ง

(หน้า 121)

1.2 พฤติกรรมลักษณะนิสัยที่แสดงออก

...หญิงสาวห่มผ้าให้พ่อของเขาอย่างเบามือ ...หล่อนจมในความคิดความฝันลับลับ ...
หล่อนใจลอยอย่างเห็นได้ชัด... ว่านก็มัวต๋องเกิบชายผ้าห่มห่อหุ้มชายซึ่งเจ็บป่วยด้วยความหวังไข...

(หน้า 72)

“นั่นพ่อของฉันนะ อยากรู้ฉันก็ต้องอยู่กับเขาเสมอ” เจ้าพลีเถียงเสียงดัง ไม่เข้าใจว่า
หล่อนโกรธอะไร “ไม่ต้องขี้กั๊ก็ได้” ว่านจ้องหน้าเขาเขม็ง “ฉันรู้แล้วว่าเธอมีพ่อ ฉันรู้แล้วว่าเขารักเธอมากแค่
ไหน พ่อเธอกลับถึงบ้านเขาก็หลับง่าย ๆ เหมือนเด็ก ก่อนหน้านี้ฉันพยายามทุกอย่างให้เขาหลับเพื่อพักผ่อน
แต่เขาก็ทำแค้นมองไปนอกหน้าต่างรอคอยเธอ เออ จริงสินะ ตอนเป็นเด็ก เขาคอยช่วยฉัน แต่ก็ในฐานะคน
แปลกหน้า วันนี้ทุกอย่างก็ยิ่งเหมือนเดิม ฉันจำลู่พร้อมได้เพราะทั้งชีวิตไม่เคยมีใครคอยห่วงฉันเลย ฉันหวัง
ว่าเขาจะดีใจเมื่อได้พบกันเหมือนที่ฉันสุดแสนจะดีใจ แต่เขาไม่ใยดีฉันเลย” ว่านพูดด้วยเสียงเคร่งเครียดที่
ปนเสียงสะอื้น “แล้วเธอจะต้องมาขี้ทำไม่ว่าเขาเป็นพ่อเธอ ฉันแย่งเขามาจากเธอได้อย่างนั้นรี ทุกคนมีพ่อ มี
ใครสักคนในชีวิตด้วยกันทั้งนั้น แต่ฉันไม่มี” แล้วหล่อนก็ร้องไห้ออกมาจริง ๆ

(หน้า 73)

ที่แคร์ไม่ได้ตื่นสมอพิเภก...พอนั่งห้อยขาอย่างสบายอารมณ์ ว่านนั่งอยู่บนขนอนอันเล็ก
ใกล้ ๆ กัน ดูราวกับหล่อนนั่งอยู่แทบเท้าพ่อกระนั้น และหล่อนกำลังหัวเราะอย่างคนที่มีความสุข

(หน้า 80)

“ลู่พร้อม ลู่จ๋า คุณี่ว่านทำให้หัวใจของลู่เป็นลายดอกไม้สีชมพูเหมือนเสื้อของว่านเลย
มันเป็นหัวใจที่สมบูรณ์ไม่ขาดวันอีกแล้วนะ” หล่อนประกาศชัยชนะ

(หน้า 81)

“เธอมาแล้ว ในที่สุดเธอก็มาเสียที” หญิงสาวพูดเสียงหวานใส “ฉันรอเธอนานมากนะ
เราจะไปตลาดนัดตรงสามแยกบ้านตาลงกัน ฉันรอให้เธอมาเป็นคนปั่นจักรยานให้ ลู่พร้อมอยากกิน
น้ำพริกกะปิ ฉันพอจะทำได้อยู่หรอก แต่เราต้องหาซื้อกะปิดี ๆ มาให้ได้ก่อน”

(หน้า 83)

ว่านใส่ใจอยู่กับเครื่องครัว เนื้อหมู ปลา และผักหลายชนิด หล่อนเสียเวลาเนิ่นนานกับการเสาะหากุ้งแห้ง หล่อนใส่ใจกับเขาน้อยมาก นอกเสียจากเมื่อหันมาถามหาเศษสตางค์ มีสองบาท มีเหรียญห้า หรือไม่กี่ ขอเศษให้ฉันสิบาทสิ...

(หน้า 83)

“เธอจะซ่อมเสื้อทำนาให้ฉันเป็นรูปหัวใจบ้างได้ไหม”

“ได้ซิ” ว่านตอบเสียงใส เลื่อนตัวลงยืนบนพื้นเมื่อเจ้าพลี้วชะลอจักรยาน หล่อนมองเขาค้วยตาสายตาคำขลับแล้วพูดด้วยเสียงชิงชังว่า “ฉันจะใช้ผ้าสีดำทำเป็นรูปหัวใจให้เธอ เพราะว่าเธอชอบทำหน้าบึ้งใส่ฉัน และเพราะเธอเป็นคนใจดำ”

(หน้า 85)

ว่านพูดอย่างอ่อนโยนว่า “ราตรีสวัสดิ์จ๊ะ ลุงพร้อม” พ่อจะฝันดี หล่อนก็จะฝันดีเช่นกัน

หรือ

(หน้า 90-91)

“เธอลืมบอกราตรีสวัสดิ์กับฉัน” เขาพูดเสียงเบา

“ถึงบอกราตรีสวัสดิ์กับเธอแล้ว อย่างไรฉันก็ยังฝันร้ายอยู่ดี” ว่านตอบ

“ทำไมล่ะ” เสียงเขาถามอย่างร้อใจ

“เธอขว้างลูกสมอใส่ฉัน ฉันยังเจ็บอยู่เลย” เสียงอีกฝ่ายตัดพ้อ

(หน้า 91)

จากหน้าต่างในครัว เขาเห็นว่านเลิกยิ้มกับขอบ โองแล้ว หันลงคมมีดกับนิ้วมือเรียวยาวของตนเองอยู่อย่างตั้งใจ เข้าไถ่รูดคั้นกระเสือกกระสนอยู่บนพื้น แต่เมื่อว่านหิ้วคอมันขึ้นมาวางบนโต๊ะไม้ มันก็ไม่คั้นรูดอันใดอีก มือหล่อนแบนัก หรือนุ่มนวลจนดูเหมือนเจ้าไถ่จะผลอดตัววางใจในอันตรายที่จะมาถึง มันไม่ทันรู้ตัวคว้าเข้าไปเมื่อหล่อนขาดคมมีดเข้าที่ลำคออันยาวค้ำงของมันอย่างรวดเร็ว มันไม่ทันร้องสักอีกด้วยซ้ำ คอที่หักห้อยลงเท่านั้นบอกว่ามันตายแล้ว ว่านเลื่อนกะละมังใบเชิงรองรับเลือด ไถ่ที่ไหลนอง หล่อนมองดูเลือดอย่างไม่สะทกสะท้าน แต่เจ้าพลี้วต้องหลับตาเบือนหน้าหนีภาพนั้นพร้อมกับกัดปากบ่มใจกลืนน้ำขม ๆ ที่สั่นขึ้นมาจุกลำคอ

(หน้า 102-102)

ภาพที่ว่านตั้งใจจะเชือดไถ่อย่างกระตือรือร้นและด้วยสีหน้าเมินเฉยจึงทำให้เจ้าหนุ่มสองใจอยู่ไม่น้อย

(หน้า 102)

เจ้าพลีเวลานี้กลัวว่าพ่อจะไม่ชอบหล่อน เนื่องจากหล่อนออกจะห้าวหาญและ
ตรงไปตรงมามากเกินไป ...

(หน้า 103)

“...แต่น้ำซุปลีกครั้งนี้ ฉันตั้งใจทำให้ลุงพร้อมดื่ม ลุงพร้อมจะแข็งแรงขึ้น นี่เป็นครั้งแรก
ที่ฉันถือคอกไก่โดยไม่เสียใจ”

(หน้า 104)

“ฉันไม่ได้โกรธ แต่ฉันเกลียดเธอ” ว่านประกาศ
“เธอจะเกลียดฉันได้อย่างไร” เจ้าหนุ่มบ้านนาถามเหมือนหัวใจจะขาด
“เธอจะถูกฉัน วันนี้เธอแสดงออกทั้งคำพูดทั้งท่าทางเพื่อจะถูกฉัน” หล่อนโกรธจนเสียง

(หน้า 107)

“ฉันจะถูกเธอได้อย่างไร ในเมื่อฉันรักเธอ” พลีวกล่าว...
ว่านก็ตกใจปานกัน หล่อนวิ่งไปชั่วขณะ ก่อนที่แปรความตกใจเป็นมรสุมลูกใหญ่ “อย่า
มาถูถูกฉันซ้ำอีกนะ เธอกล้ามากนะที่พูดพล่อยเช่นนี้ได้ เธอเห็นฉันเป็นอะไร แค่ ผู้หญิง คนหนึ่ง ไซ้มัย”
หล่อนย้ำคำว่า “ผู้หญิง” แบบเดียวกับที่พ่อเคยพูด...

ว่านหายใจแรงจนทร่วงอกสะท้าน จับปล้นนั้น หล่อนรื้อกำปั้นใส่เขาไม่ยังหยุด แต่
สุดท้ายเจ้าพลีก็รวบมือทั้งสองของหล่อนไว้ในมือใหญ่ ๆ ของตนได้

“ปล่อยฉัน ฉันเกลียดเธอ” หล่อนร้องไห้ด้วยเสียใจหนัก เจ้าพลีตั้งร่างอรชรมากอดจน
แน่น หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้น ...

(หน้า 107)

“ว่าน เรามีเรื่องต้องคุยกันนะ”

“ฉันรู้” หล่อนตอบ โดยไม่หันมามอง “แต่วันนี้ฉันยุ่ง ฉันแวะมาอุ่นน้ำซุปลให้ลุงพร้อมดื่ม
ฉันต้องเห็นกับตาว่าเขาได้ดื่มมันแล้ว ฉันจะสบายใจ”

(หน้า 108-109)

“ว่าน ข้าหายแล้ว เอ็งอย่าร้องไห้อีกเลยนะ”

ทันทีที่สิ้นคำพูดนั้นว่านก็คานเข่าอย่างรวดเร็วเข้าไปหาพ่อ หล่อนกอดขาพ่อไว้ ชบหน้า
กับเท้าชายชาวนาแล้วสะอื้นรำพัน

“ลุงพร้อม ลุงจำ ว่านตั้งใจที่ลุงหายป่วยเสียที แต่ที่จิตใจที่สุดคือลุงเรียกชื่อ ว่าน ได้แล้ว

ว่านไม่ได้ฝันไปหรอกนะ” ...

ว่านยังกอดขาพ่อ ไว้ กลือกโอบหน้าเป็นน้ำตาจับเท้าพ่อราวกับกลัวว่าทุกอย่างจะหลุดลอยเลือนหายไป...

(หน้า 119)

“ฉันรู้สึกแฉะแฉะมากเลยเธอรู้ไหม เพราะว่าฉันเป็นคนไม่มีบ้าน ไม่เคยมีใครรอฉันอยู่ ไม่ว่าฉันจากไปไกลแค่ไหน เกือบเดือนแล้วที่ฉันได้มาใกล้ชิดกับบ้านนี้ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนบ้านนี้พลั่ว” หล่อนเรียกหาเขาแล้วเคลื่อนกายเข้ามาใกล้ “เธอจะรอฉันอยู่ไหม”

“รอสิ ว่าน ฉันจะรอเธอเสมอ ไม่ว่าจะนานแค่ไหน ฉันจะรอเธอคนเดียวเท่านั้น” เสียงเจ้าหนุ่มร้อนรนและจริงจัง

“พลั่วให้ฉันเป็นคนบ้านนี้ได้ไหม” “เราจะแต่งงานกัน” หล่อนตอบประโยคของเขาอย่างรวดเร็ว

(หน้า 112)

เขาก็ต้องแปลกใจที่เห็นรถจักรยานของว่านจอดซ้อนไว้หลังครัว รองเท้าของหล่อนก็ถูกแอบไว้ใต้โต๊ะไม้ที่หล่อนเคยเช็ดไก่ ทำไมว่านต้องทำอย่างนั้นด้วยนะ เจ้าหนุ่มยังงงงันเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่านี่ยังไม่ถึงกำหนดวันที่หล่อนจะกลับนี่นะ แต่หล่อนกลับมาแล้วโดยไม่บอกให้เขารู้ หล่อนอยากล้อเขาเล่นกระมัง เจ้าพลั่วปลอบใจตนเอง แต่บนเรือนมีเสียงคนพูดกันค่อย ๆ เมื่อตั้งใจฟังจึงรู้ว่าว่านกับพ่อกำลังโต้เถียงกัน

(หน้า 124)

“เอ็งทำอย่างนี้กับข้าและลูกเพื่ออะไรจ้ะไรจ้ะนี่ เอ็งเกลียดใครถึงได้เลือกมาทำร้ายเรา” เสียงพ่อโกรธเกรี้ยว

“ฉันรักลูกพร้อม ลูกก็รักฉันเพียรถามรายละเอียดจากตารายว่าลูกไปที่ไหน โดยอ้างว่าลูกยังไม่หายดี หากลูกไม่สบายในที่ห่างไกล ฉันจะติดต่อหมอซึ่งฉันรู้จักให้ดูแลลูกได้ ฉันทั้งขูทั้งหลอกจนกระทั่งตารายยอมบอกทุกอย่าง ฉันจึงตามไปนอนกับลูกกลางดงกลางคอนอย่างนั้น ได้อย่างที่ปรารถนา ลูกก็คงคาดไม่ถึงหรอกว่าจะได้พบฉัน เป็นวันเป็นคืนทีเดียวนะที่มีแค่เราสองคนในป่าตามลำพัง ที่แรกลูกโกรธไม่ยอมพูดกับฉันเลย แต่ตกค้ำฉันอ่อนขออนอนหนุนแขนลูก ซึ่งลูกปฏิเสธอยู่นานกว่าจะยอม แต่พอลูกเตะต้อฉันแล้วลูกก็หุคตัวเองไม่ได้ นั่นเพราะลูกรักฉัน ลูกลืมทุกอย่าง ลืมทุกคนในโลก มีแค่เราสองคนที่ป็นของกันและกันอย่างอึดอ้อมซ้าแล้วซ้าเล่า ฉันสมปรารถนาที่สุด และมีความสุขมากเหลือเกิน ลูกจ๋า”

(หน้า 125)

ว่านพูดอะไรกัน หล่อนนอนกับพ่อเขาในดงในป่า

(หน้า 125)

“ฉันก็คิดถี่ถ้วนแล้วเหมือนกันว่าลุงกลับมาบ้าน ลุงจะลืมทุกอย่าง และทำให้ฉัน กลายเป็นคนอื่น เหมือนที่เคยทำตลอดมา ฉันจึงลากพลิวเข้ามาเที่ยว ฉันต้องอยู่บ้านนี้ ลุงก็ต้องอยู่ที่นี้ด้วย เรา ต้องอยู่ด้วยกัน” หล่อนยิ้มอย่างโหดร้าย

(หน้า 125)

“ฉันไม่ได้หวังให้มันเกิดขึ้นอีก ฉันรู้จักลุงดี แต่ฉันก็มีความทรงจำในป่าไว้ห่อเลี้ยง ตนเอง ฉันขอแค่ให้ลุงอยู่ที่นี้ ให้ฉัน ได้ดูแลลุงเหมือนที่ฉันฝันมานาน ฉันจะซื่อสัตย์กับพลิวและเป็นเมียที่ดี ขอเพียงแต่ลุงพูดออกมาว่าลุงรักฉันอีกสักครั้ง เหมือนที่ลุงพร่ำพูดคั่นก่อนนี้ ขอเพียงคำว่ารักจากลุงอีกสัก ครั้ง ไม่ว่าจะอะไรฉันก็ทนได้” ว่านร้องไห้จนน้ำตาชุ่มโศก และหล่อนคานเข้ามาหาพ่อของเขาราวขอทาน

(หน้า 125-136)

1.3 ความรู้ ความสามารถ

อาหารมีอันผ่าน ไปด้วยดี พ่อกินข้าวได้เยอะกว่าที่เคยและดูจะติดใจน้ำพริกของว่าน มากอยู่ ตาร้ายซึ่งเฝ้าพูดว่าจะรีบกลับไปหาหน้าทับทิมก็ฟาดข้าวและขมื่นข้าวจิ้มน้ำพริกเคี้ยวกร่วม ๆ จนชั้น สุดท้าย

(หน้า 89)

“ฉันจะเอาไก่มาทำซุ๊ปให้ลุงพร้อมดื่มทุกวัน ฉันเคยเห็นคนที่เขาผ่าตัดสมองมาแล้วดื่ม น้ำซุ๊ปไก่ทุกวัน แล้วเขาก็ดีขึ้นมาก เขาบอกว่าเลียนแบบมาจากแบรนต์ซุ๊ปไก่ใจ ลุงพร้อมไม่ชอบดื่มแบรนต์ ว่าจะเพราะมันแพงและลุงพร้อมก็ขี้เหนียว” หล่อนนินทาพ่อต่อหน้า แต่ก็ด้วยรอยยิ้มหวาน เจ้าพลิวเห็นพ่อ สมองไปเสียทางอื่น

(หน้า 98-99)

2. การสร้างภูมิหลังของตัวละครสตรีที่เป็นตัวละครเอก (ภูมิหลัง ได้แก่ ชาติกำเนิด ที่อยู่อาศัย วาชีพ กิจกรรมที่ตัวละครชอบ เป็นต้น)

2.1 วัยเด็ก

...เด็กผู้หญิงตัวเล็กเท่าเจ้าพลิวกำลังลากถังน้ำใบใหญ่ขึ้นจากฝั่งคลองอย่างทุลักทุเล... เด็กหญิงคนนั้นลากถังน้ำใบใหญ่ราวกับเธอเป็นมดที่แข็งแรง แต่ฉับพลันเธอก็พลัดตกจากสะพานหายไปทั้ง เนและถังน้ำ เจ้าพลิวได้ยินเสียงเด็กผู้หญิงคนนั้นร้องไห้โศกและด้วยความโศกเศร้าแค้นเคือง

(หน้า 8)

เกือบทุกวันเมื่อพ่อลูกกลับจากทุ่งนาในตอนเย็น เด็กหญิงคนนั้นจะออกมายืนฟังร่ำมองดูพวกเขาโดยไม่ทักทาย เจ้าปลิวก็ได้แต่มองเธอเงิบ ๆ ยามค่ำที่ครอบครัวทุ่งกว้างทำให้เด็กหญิงยิ่งนำสงสาร เธอเป็นแค่เพียงอีกเงาหนึ่งในชีวิตที่เจ้าปลิวได้พานพบ...

(หน้า 10)

...ว่าคงเป็นหนึ่งในบรรดาเด็ก ๆ ซึ่งไม่มีใครยอมรับเป็นพ่อ...

(หน้า 71)

“ลุงพร้อมหุงข้าวแกงจืด แม่ว่านแทบไม่ยอมเข้าครัวเลยหลังจากที่वान โศพจะยกหม้อข้าวไหว แม่ก็ปล่อยให้วานทำทุกอย่างในครัวจนวาน โศพจะยกหม้อข้าวไหว แม่ก็ปล่อยให้วานทำทุกอย่างในครัวจนวาน ไปเรียนต่างจังหวัด” หล่อนเงาะจงพูดกับพ่อของเขา

(หน้า 86)

“แต่เธอรู้ไ้วันนะว่าฉันฆ่าไก่มาแล้วนับไม่ถ้วน ทุกครั้งที่แม่พาผู้ชายมาที่บ้าน ฉันต้องเชือดไก่ที่เลี้ยงมากับมือเพื่อทำอาหารให้แขกของแม่ ฉันเสียใจ จนชินชา ในที่สุดก็เลิกเสียใจ หลายปีมานี้ฉันมีชีวิตที่ดีขึ้นเพราะ ไม่ต้องเชือดไก่เพื่อใครอีก...”

(หน้า 104)

2.2 ครอบครัว

อ้อ หล่อนชื่อวานรี เจ้าปลิวจำได้แล้วว่าแม่ของหล่อนชื่อแวนเป็นหญิงขึ้นมาหย่าเปที่ขอบเขต ๑ เข้ามากอดแขนพ่อของเขาทุกครั้งที่พบหน้า หญิงคนนั้นตั้งท้องได้ทั้งที่ไม่มีพ่อเป็นตัวแทนคน...

(หน้า 70-71)

“...แม่พาฉัน ไปอยู่กับสามีที่ร้ายของแม่ ...”

(หน้า 73)

“สามีคนใหม่ของแม่ร้าย เขาจ้างคนทำงานบ้านให้แม่จ๊ะ” หล่อนตอบตามสบาย ดูหล่อนไม่มีปมติดค้างในใจเรื่องที่แม่หล่อนมากู้หลายผิดเสียเลย นางแวนทำตัวเป็นแม่ดอกกรักร่อย่างออกหน้าออกตา ไม่ใส่ใจว่าใครจะนิทาว่าร้าย หล่อนคลอคลุกแล้วก็เลี้ยงแบบทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ แต่หล่อนก็ได้มีความสุขที่สุดเมื่อมีคนรักหล่อนจริงจัง

(หน้า 86-87)

นางแวนเป็นคนเจ้าสำราญมาก รัก หม่อม ๆ ที่รักสนุกจึงพัวพันกับนางเพื่อความบันเทิงใจ หากเลี้ยงที่จะรับผิดชอบในทุกกรณี พ่อเกลียดผู้หญิงอย่างนางแวน...

(หน้า 87)

2.3 การศึกษาและอาชีพ

“ฉันเพิ่งมาทำงานที่สถานีอนามัยประจำตำบลที่นี่ได้ไม่กี่วัน ...”

(หน้า 69)

“เธอเป็นหมอใช้ไหม ช่วยพ่อฉันด้วย”

(หน้า 69)

...ว่านประทับประคองพ่อเพราะหล่อนรู้เรื่องการรักษาพยาบาล...

(หน้า 71)

“...เมื่อสอบเข้าเรียนสาธารณสุขได้ ฉันถูกบรรจุให้ทำงานที่โน่นที่นี่ เธอไม่รู้หรือกว่าฉันใช้ความพยายามมากแค่ไหนกว่าจะได้มาทำงานที่ตำบลนี้...”

(หน้า 73)

3. การสร้างแรงจูงใจและทัศนคติของตัวละครสตรีที่เป็นตัวละครเอก (แรงจูงใจและทัศนคติ

หมายถึง ความคิด ทัศนคติ ความคิดเห็นต่าง ๆ ของตัวละครสตรีที่มีต่อเรื่องรอบตัว)

เมื่อได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ โดยไม่ได้พูดอันใดสักคำพ่ออุ้มเจ้าพลีวางลงกับดินแล้วไปช่วยเด็กหญิงหิวน้ำเข้าบ้าน พ่อทำอย่างนั้นเสมอมา ทั้งช่วยติดเตาไฟและยกกาดัมน้ำที่ไม่มีฝาปิดวางลงบนเตา...
...ปราชด้าววของเด็กหญิงจ้องมองคูพ่ออย่างเพ่งพิศจดจำ

(หน้า 8-9)

แต่ไม่ว่าอย่างไร พ่อก็แวะไปที่บ้านนั้นทุกครั้ง หากพบเด็กหญิงตัวเล็กต้องทำงานที่หนักเกินตัว พ่อช่วยผ่าไม้พินท่อนใหญ่ให้เป็น ไม้เล็ก ไม้สั้นเพื่อเป็นพินหุงข้าว บางคราวพ่อซ่อมคอกหมูคอกวัวที่พัง ไข่ พ่อทำงานโดยไม่พูดจาอันใด นอกจากเวลาที่ออกคำสั่งให้เด็กหญิง ไปอาบน้ำสระผมและขัดขี้โคลนเสียบ้าง เด็กหญิงจ้องพ่อด้วยดวงตากกลม โดสดใส...

(หน้า 9-10)

“เธอไม่เอาใจใส่พ่อเสียเลย เขาป่วยหนักจนพูดไม่ได้เธอยังไม่รู้ เธอเป็นลูกประสาอะไร ยายพลบอกว่า เธอดูแลแต่เจ้าคอกรุงรังของเธอเท่านั้น วันทั้งวันเธอหายไปไหน” ...

“คาร้ายนั่นก็มัวแต่หลงผู้หญิงจนลืมลูกร่วม” หล่อนติเตียนตาแม่ด้วยข้อมูลแม่นยำ

“รู้จักคาร้ายด้วยรี” เจ้าพลียิ่งแปลกใจ

“ฉันสนใจทุกเรื่องเกี่ยวกับลูกร่วม เพราะเมื่อฉันเป็นเด็กอยู่กระท่อมกลางทุ่งเขาคอยช่วยผ่าพิน ตักน้ำ บางครั้งก็ซ่อมเส้าหมูให้ด้วย แต่ที่ฉันจำได้ไม่ลืมคือ เขาจะช่วยติดไฟในเตา ทำให้บ้านสว่าง มันทำให้ฉันไม่กลัวความมืดอีก แต่ที่ดีที่สุดก็คือ มันทำให้ฉันมองเห็นใบหน้าเคร่งขรึมของเขาได้ดี เขาไม่เคย

พูด ไม่เคยขี้ม แต่เป็นคนใจดีอย่างที่สุด ไม่เคยมีใครเอาใจใส่ฉันอย่างนั้นเลย แม้แต่แม่ของฉันเอง” หล่อนพูดอย่างจดจำรำลึก ด้วยความสะทอนสะท้านใจ

(หน้า 67-68)

บัดนี้มีหญิงสาวอีกคนเข้ามาในบ้าน ประกาศว่าพ่อคือความทรงจำที่หล่อนเฝ้าค้นหามานาน พ่อคอยดูแลหล่อนยามไร้คน โยคีและหล่อนจะดูแลพ่ออย่างดีที่สุด หล่อนประกาศเจตจำนงชัดเจน พ่อไม่ผลักใส่ หล่อนอย่างหญิงอื่น อาจเป็นเพราะพ่อป่วยและหล่อนรู้เรื่องการรักษาพยาบาล กระนั้นพ่อก็เมินเฉยกับหล่อนอย่างเงียบ ๆ พ่อเป็นเหมือนที่พ่อเคยเป็น ในครัวเย็นวันนั้น ต่อให้หล่อนเว้าวอนอ่อนหวานอย่างไร หลังจากงข้าวสุกเรียบร้อยแล้วพ่อก็ลุกตาร้ายออกไปคอกวัวโดยไม่ฟังคำประท้วงของว่านว่าอยากให้อพอยู่ด้วยเพื่อป็นกำลังใจให้หล่อนทำกับข้าว พ่อชี้ไปที่เจ้าปลิวแล้วชี้ไปที่ว่านเป็นอาการให้คนทั้งสองช่วยกัน พ่อปลักหัวลูกชายที่วางหน้าไม่สนิทอย่างล้อเล่น แล้วก็จากไปโดยไม่มองดูหญิงสาว

เจ้าปลิวเห็นว่าก้มหน้านิ่งอย่างคนผิดหวัง ครู่หนึ่งต่อมาหล่อนถอนหายใจลึก ๆ เหมือนพยายามรวบรวมสติ แล้วก็หันดวงหน้าแจ่มมายิ้มหวานกับเขา

(หน้า 88)

“ฉันอยู่ท่ามกลางคนใจร้าย แต่ฉันก็สนุกที่จะล้อเล่นกับ โชคชะตา” หล่อนพูดอย่างเคร่งขรึม ังรอยยิ้มลึกลับมาให้เขา

(หน้า 92)

“ลุงไม่เคยคิดเลยหรือว่า ฉันต่างหากที่น่าสงสารที่สุด ฉันฝันมาตั้งแต่เด็กว่าอ้อมแขนของลุงจะปกป้องฉัน ทุกคำคืนฉันฝันว่าได้นอนหนุนแขนลุง ฉันไม่รู้ว่าความรู้สึกของฉันเปลี่ยนเป็นความรักตั้งแต่เมื่อไร รู้แต่ว่าฉันเป็นสมบัติของลุงตลอดกาล ว่าน ไม่ได้ทำอะไรนอกจากคำบอกย้าว่าจะยังรักว่านอย่างที่คุณพร้าบอกในวันก่อนเท่านั้น บอกสิจ๊ะว่าลุงรักว่าน” หล่อนหมอบอยู่แทบเท้าชายที่หล่อนบูชา

(หน้า 126)

4. การสร้างภาษาพูดและท่าทางของตัวละครสตรีที่เป็นตัวละครเอก (ภาษาพูดและท่าทาง คัดเก้ ลักษณะการพูด ภาษาพูด ภาษาท่าทางของตัวละคร เป็นต้น)

4.1 ภาษาพูด

“ต้น ไม้้อธิษฐานเหรอนี้ ลุงพร้อมปลุกต้น ไม้้อธิษฐานกับใครนะ”

(หน้า 66)

“เธอชื่อปลิว ลูกชายของลุงพร้อมไซ้ไหม” หล่อนพูดท่าที่มั่นใจ

(หน้า 67)

“เธอหน้าตาไม่เหมือนลุงพร้อมเลย แต่เธอเป็นใบ้เหมือนเขา” หญิงสาวพูดด้วยท่าทาง

ผิดหวัง (...)

“ฉันเป็นลูกชายของพ่อ แล้วเราก็ไม่ได้เป็นใบ้ด้วย” เด็กหนุ่มพูดเหมือนตวาดใส่หล่อน

“เธอโกรธฉันทำไม เธอไม่รู้จริง ๆ รู้ว่าพ่อเธอพูดไม่ได้” หญิงสาวย้อนถามด้วยท่าทีซึ่ง

โกรธปานกัน

“พ่อแค่ไม่อยากพูดกับเธอ พ่อเป็นคนอย่างนั้นเอง” เจ้าหนุ่มเถียงเสียงแข็ง

“ลองทบทวนดูให้ดีนะ หลายวันมานี้พ่อเธอได้รับบาดเจ็บจากวันนี้จนถึงวันนี้ เธอเคยได้

ยินเขาพูดอะไรสักคำหนึ่งหรือเปล่า” หญิงสาวเสียงสั้น หล่อนไม่เพียงโกรธจัด หากแต่จ้องมองเขาอย่าง

เสียใจ “เธอไม่เอาใจใส่พ่อเสียเลย เขาป่วยหนักจนพูดไม่ได้เธอยังไม่รู้ เธอเป็นลูกประสาอะไร ขยายผลบอกว่า

เธอดูแลแต่เจ้าดอกกรงรังของเธอเท่านั้น วันทั้งวันเธอหายไปไหน” หญิงสาวเกรี้ยวกราด ดวงตาดำกลับเมื่อครู่

กลายเป็นสีเขียวเรืองวับด้วยแรงโทสะ มีน้ำตาในดวงตาที่งามประหลาดล้นด้วย

(หน้า 67-68)

“เธอมันทั้งโง่ทั้งบ้า” หล่อนคำ ผลักเขาออกอย่างไม่โยค “อยู่ด้วยกันอย่างไร พ่อตัวเอง

พูดไม่ได้มานานหลายวันแล้วก็ยังไม่รู้ เป็นลูกตัวอย่างเช่นะนี่” หล่อนเสียดสีเขาไม่ยอมหยุด...

(หน้า 69)

“เลิกอ้อนพ่อได้แล้ว” ว่านตวาดเขา “ลุงพร้อมแค่เข้าไปขอแค่งินขาตามที่หมอสั่ง กิน

น้ำผึ้งแท้ กินสมุนไพร กินยาบำรุง ไม่นานก็จะพูดได้เหมือนเดิมแหละ ไพลศด ๆ นั่นก็แก้เข้าไปได้ดี ดินะที่

ลุงพร้อมเป็นคนแข็งแรงมาก เป็นคนอื่นคงยากจะฟื้นตัวหากเจอวิวัฒนาการหนักเต็มเหนี่ยวแบบนี้” หล่อน

เปลี่ยนเป็นอ่อนหวานเมื่อพูดกับพ่ออย่างให้กำลังใจ

(หน้า 71)

“ขอโทษนะ ฉันนึกว่าอยู่กับลุงพร้อมสองคน” หล่อนถอนใจแรง และพูดห้วนแห้งชาเฉย

เหมือนโกรธ

(หน้า 72)

“ของลุงพร้อมรสชาติเพื่อนน้อยนะจ๊ะ สำหรับคนป่วยมันเป็นยา ไม่ใช่ของกินเล่น” หล่อน

พูดกับพ่อเขาอย่างอ่อนหวานแถมบังคับให้ดื่มน้ำนั้นจนหมด

(หน้า 76-77)

“ลุงพร้อม ลุงจำ ว่านกลับมาแล้ว หิวข้าวหรือยัง” เสียงหล่อนอ่อนหวานท่วงโย

(หน้า 85)

ลุงพร้อม ลุงจำ ว่านทำน้ำชุบไก่ให้ดื่มนะ ดื่มทุกวัน ดื่มน้อย ๆ เป็นเด็กดี ลุงพร้อมหายแล้ว ว่านจะได้เลิกกังวลลุงเสียวินะจ๊ะ” หล่อนพูดอย่างแจ่มใส

(หน้า 105)

“จากนั้นแล้วฉันต้องไปทำงาน หัวหน้ากับเจ้าหน้าที่อีกคนต้องไปอบรมต่างจังหวัด ฉันจะว่างอีกทีก็วันหยุดหน้า รบกวนเธออุ่นชุบไก่ให้ลุงพร้อมดื่มทุกมื้อนะ ถ้ามันจืดเสียก่อนก็ทิ้งมันไป ฉันแวะไปหาคาร้ายมาแล้ว แกจะเชื่อได้ไก่ตัวใหม่ให้” หล่อนพูดร่ำรากับบรรดว่น ครั้นเห็นเขานิ่งงัน หล่อนจึงทอดเสียงอ่อนว่า “รับปากสิ อย่าลืมน้ำให้ลุงพร้อมกินยาให้ครบทุกมื้อ เราจะเจอกันวันเสาร์หน้า”

(หน้า 109)

พ่อกำลังทอดปลาอยู่ในครัว ว่านเข้าไปเห็นภาพนั้นเข้าก็โวยวายลั่น
“พลีว เธอหายไปไหน ทำไมให้ลุงพร้อมต้องตื่นมาหุงข้าว”
“ฉันหุงข้าวทำทุกอย่างเสร็จแล้ว พ่อเพียงแค่ช่วยทอดปลาเพราะฉัน เอ้อ” เจ้าหนุ่มพูดไม่ออก
“อยากหล่อ” ว่านต่อประโยคให้เขาเสร็จสรรพ

(หน้า 112-113)

“ลุงพร้อมไม่ต้องทำแล้วจ๊ะ เคี้ยวว่านทอดตัวเอง กับข้าวอื่นก็ไม่ต้องเตรียมนะ ว่านทำมาหลายอย่าง พลีวไปหยิบมาทีสิ อยู่หน้าตะแกรงรถนั่นแหละ จากนั้นก็เตรียมถ้วยชามด้วยนะ” หล่อนหันมามองเขาเต็มตา แล้วก็ยิ้มให้อย่างเต็มอกเต็มใจเป็นครั้งแรก

(หน้า 113)

“ลุงพร้อม ลุงจำ ยกโทษให้ว่านด้วย” หล่อนขยับเข้าใกล้อีกฝ่ายด้วยความปรารถนาจะสัมผัส

(หน้า 127)

“ว่านสัญญา” หญิงที่เจ้าหนุ่มรักหมกใจพูดยืนยัน แต่ทันทีที่พ่อลุกขึ้นเดินหนี ว่านก็คว้าเข้าไปกอดพ่อไว้ทั้งตัวแน่นสนิทจากด้านหลัง...

(หน้า 127)

“เขาจะต้องไม่มีวันรู้เรื่องอะไรเลย ลุงจำ” ว่านรับคำ หากหล่อนมองพ่อด้วยสายตาบอกความรักและเจ็บปวด ก่อนจะเซซังจากไปด้วยน้ำตา

(หน้า 127)

4.2 ทำทาง

“สิ่งสำคัญก็คือลุงพร้อมต้องเชื่อว่านนะ” หล่อนเข้ามาถอดแขนพ่อไว้อย่างถ้อยสิทธิ์

ครอบครอง พาเดินไปช้า ๆ

(หน้า 71)

เจ้าพลั่วไร้ถ้อยคำที่จะปดอบโยนหล่อน เขาทำได้เพียงคุกเข่าลงข้าง และทันทีที่เขาขึ้น
มือไปสัมผัสหล่อน ว่านก็โผล่เข้ากอดเขาไว้...

(หน้า 74)

“พຽ່ງนี้ลຽ່ງพร้อมต้องอาการดีกว่านี่นะ คีนี่หลับให้สนิทนะจ๊ะ” หล่อนเลื่อนหมอนซึ่ง
ใช้พิงหลังออกเพื่อให้คน ไขเหยียดตัวนอนตามสบาย หล่อนวางผ้าห่มผืนหนึ่งลงบนอกก่อนจะวางมือของ
หล่อนทาบลงบนผ้าผืนนั้น ทำทีหล่อนอ่อนโยนและอ่อนหวานจนชายคนเจ็บอดไม่ได้ที่จะตื่นตาซาบซึ้ง...

(หน้า 77)

“ว่าน” เขาเรียกหาหล่อน หัวใจรอน ๆ

“เจอกันวันเสาร์หน้าหรืออาจจะนานกว่านั้น” หล่อนตัดบทสั้นแค่นั้น หมุนตัวเดินถั่วขึ้น

เรือนไปหาพ่อ

(หน้า 109)

พ่อยิ้มด้วยความรักและความเอ็นดู และเช้าวันนี้รอยยิ้มแฉะเลยมาถึงว่านด้วย เห็นได้ชัด

ว่าว่านชื่นใจกับรอยยิ้มนั้นเหลือเกิน หล่อนเลิกก่อนขอดเจ้าหนุ่มทันที

(หน้า 113)

หล่อนเอื้อมเด็ดดอกเล็กกระจ๊อยของมันขึ้นมาประคัมประคอง นี่เป็นมุมหนึ่งที่หล่อนทำ

ให้เขาเห็นว่าหล่อนแสนจะอ่อนโยน

(หน้า 116)

...หล่อนคุกเข่าทับสันเท้า ซบหน้าอยู่กับตักตนเอง บ่าที่สันสะท้อนบอกว่าหล่อนกำลัง

ร้องไห้อยู่เพียงลำพังกับช่อดอกไม้ที่หล่อนตั้งใจเก็บมาฝากพ่อ พ่อไม่ได้แยะแเสหล่อนเลย แม้จะเห็นว่าหล่อน

ร้องไห้ พ่อก็ยังยั้งนิ่งคล้ายไม่รู้ว่าจะทำอะไร เจ้าพลั่วถลันเข้าไปจับบ่าของหล่อนให้ตั้งขึ้น หลิงสาว

ร้องไห้เจี๊ยบ ๆ หล่อนใช้มือทั้งสองข้างปิดใบหน้าไว้ แต่หยาดน้ำตาผ่านฝ่ามือหล่อนเป็นแนวยาว หยดลงบน

ท่อนแขนบอบบางซึ่งมีผิวฉนวนฟ่องแล้วหยดใส่ตักของหล่อนพรู ๆ น้ำตาหล่อนช่างมากมายจนเจ้าพลั่วใจ

หาย

(หน้า 118-119)

